

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

לפני כבוד השופט אלי ברנד

ניב אביטל

תובע

נגד

נתבעים

1. אבי רועי דוביצקי – ניתן פסק דין
2. מאיה ג'ירו-כהן
3. משה סידי
4. מגזין אשדוד עיתונות ותקשורת בע"מ
5. אסתר אתי סבג - חזן

ב"כ התובע: עוה"ד גיא צברי ואסף דוק
ב"כ הנתבעים 3-4: עו"ד אהובה ריבוש

פסק – דין

בענין הנתבעים 3-5 בלבד

מבוא – רקע עובדתי ועיקרי המחלוקות

1. התובענה שלפני היא תביעת התובע שהוגשה במקור לסעד כספי בסך 1,000,000 ₪ וכן לצווי עשה ומניעה בקשר לפרסומים נטענים שונים של הנתבעים.
2. מרבית העובדות במקרה זה אינן שנויות במחלוקת ועיקר המחלוקת נוגע לפרשנותן ולתוצאה המשפטית הנובעת מהן.
3. לאור האמור קיימת חשיבות ניכרת לפריסת היריעה העובדתית תחילה בפירוט יחסי ולאחר מכן יוצגו ויידונו השאלות השנויות במחלוקת, ולפיכך – להלן הרקע העובדתי.
4. הנתבע 1, שבעניינו ניתן פסק דין בהעדר הגנה, מתגורר כיום בארה"ב ומצוי בהליכי פשיטת רגל במסגרת תיק פש"ר (מחוזי תל אביב) 30966-04-17 (להלן: "תיק הפש"ר") וביום 10.9.17 ניתן בגדרו צו לכינוס נכסיו.
5. במועדים הרלוונטיים לתובענה זו הפעיל הנתבע 1 אתרים במרשתת (=אינטרנט) וחשבונות פייסבוק בהם פרסם מידע מזהה ופרטים על אודות מי שלטענתו הם פדופילים ואזהרות לציבור הרחב מפניהם.
6. לשם איתור פדופילים השתתף הנתבע 1 בשיחות (=צ'אטים) כשהוא מציג עצמו כקטינה על מנת ליצור קשר עם בגירים שינסו לקבוע עימו פגישה למטרות מיניות, בהנחה שמדובר בקטינה. כאשר נקבעה פגישה שכזו הזמין הנתבע 1 את המשטרה ואף דאג לצילום האירוע.
7. יובהר כי מדובר בפעילות יזומה של הנתבע 1 ללא כל תפקיד רשמי, יוזמה שנועדה – לטענתו – לתועלת הציבור.
8. אור ליום 7.4.14 לאחר חצות הלילה השתתף התובע, אז בן 21, בשיחות באתר "וואלה" – שכל המבקש להשתתף בו נדרש לאשר טרם כניסה כי הוא מעל גיל 18 – ונתקל בהודעה שפרסם

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

- הנתבע 1, כשהוא מכנה עצמו בכינוי "טלי 13", בזו הלשון – "אני מוכנה לעשות הכל מהכל, תשלח הודעה ל-... (כאן בא מס' טלפון – א.ב.) אם תרצה להתקדם".
9. התובע שלח מסרון ביישומון וואטסאפ (whatsapp) למספר הטלפון שהופיע בהודעה ובינו לבין הנתבע 1 החלה חליפת מסרונים שהתפרסה על פני מספר שעות (2/3).
10. בפתח חליפת המסרונים שלח התובע מסרון שזו לשונו – "היי אני מהצי'אט, אני יודע שלא חיפשת מישהו שיסביר לך למה לא כדאי להיפגש עם אנשים מהצי'אט אבל זה פשוט מסוכן הרוב שם גברים בני 30+ הם עלולים לשקר לך, זה מסוכן".
11. הנתבע 1 השיב – "אז מה אל תתערב" ומכאן ואילך השתנה תוכן חליפת המסרונים, הצדדים הציגו עצמם, התובע הציג עצמו בשמו וציין כי הוא בן 21 מנתניה "דיגי וחיל משוחרר" והנתבע 1 כתב – "אני טלי בת 13".
12. בהמשך חילופי המסרונים מעבירים הצדדים אחד למשנהו קישורים האמורים להראות כי המידע שמסרו על עצמם אמין, כשהנתבע 1 אשר הציג עצמו בשם טל כהן שב וכתב לתובע (לאור ההתחזות לנערה ינוסח תוכן מסרונים הנתבע 1 להלן בלשון נקבה) כי לדעתה הוא שוטר שרוצה להלשין ל"אימה" על השתתפותה בשיחות עם בגירים והתובע מנגד ניסה לשכנע באמינות הפרטים שמסר על עצמו.
13. בשלב מסוים של השיח החל התובע לנסות להבין אם ניתן לקבוע פגישה עם ה"נערה" שעימה סבר כי הוא משוחח ומה מטרתה בפגישה, וכך בדק תחילה (השורה התשיעית בעמ' 2 של 2/3) – "עכשיו בלי צחוק אז תספרי לי ... מה את מחפשת" (הטעות והנקודות במקור), בהמשך שאל (שם, שורה 17) – "אז מה את אומרת ..? ספרי קצת. את בתולה", (שם, שורה 21) – "אז מה התכנון בפגישה" כשהוא מזכיר שוב ושוב שבשיחות ציינה כי היא מעוניינת "להיפגש ולעשות הכל" (שם, שורות 23-27) וביקש לדעת היכן מתגוררת "בת שיח" (שם, שורה 31) ושאל (שם, שורה 34) – "תגידי עשית כבר משהו מיני".
14. הנתבע 1 מצידו הוסיף להציג חזות של נערה שעדיין חוששת שמא מדובר בשוטר ואינה ממחרת למסור מידע אישי על נסיונה המיני.
15. בהמשך חילופי המסרונים בשעת בוקר הביע התובע רצון להפגש עם "בת שיח" (שם, חמש השורות האחרונות בעמוד) וניסה שוב להבין מה נסיונה המיני (עמ' 3 שורה 5), כשהנתבע 1 משיב – "לא הרבה ואני לא הופכת את השיחה לשיחת סקס" (שם, שורה 6) והבהיר כי התובע הוא שיקבע מה יקרה בפגישה (שם, שורה 4 ושורה 11).
16. לאחר מכן קבעו הצדדים להפגש באותו יום בשעה 11:30 ואז באו מצד התובע המסרונים הבאים – "נהיה באוטו כזה, נשיקות, נגיעות ומשם נזרום" (שם, שורות 23-24) וכן "..." תבואי סקסית" (שם, שורה 33).
17. לאחר האמור יצא התובע ברכבו לכיוון מקום הפגישה המתוכנן כשהוא מעדכן את הנתבע 1 מעת לעת במיקומו ובמועד הגעתו המשווער.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

18. הנתבע 1 דיווח למשטרת ישראל על הפגישה שקבע עימו התובע כשהוא מתחזה לקטינה וכשהגיע התובע למקום המתינו לו שוטרים אשר הורו לו לצאת מן הרכב, תשאלו אותו בקצרה, התרשמו כי – "נראה מפוחד לחוץ מאוד ורועד" (מתוך תיאור פרטי הטיפול באירוע בדו"ח הפעולה שבנספח 2 לתצהיר הנתבע 3, עמ' 2 שורה 3), לרבות השאלה האם בא לאסוף את "טל כהן" שבעקבותיה התרשמו כי – "הוא נלחץ יותר", וציטטו מפיו כי אמר להם – "אא זה יחד איתכם אני ידעתי אני באתי לקחת אותה ולהסגיר אותה אליכם" (שם, שורה 4).
19. בהמשך עצרו השוטרים את התובע בחשד להטרדה והתנכלות מינית, אזקו אותו, ערכו עליו וברכבו חיפוש, במהלכו תפסו את הטלפון הנייד שלו באמצעותו בוצעה התקשורת בין הצדדים, וכן מצאו ברכבו אמצעי מניעה, בקבוק וודקה וסרט הדבקה (שם).
20. התובע הובל לתחנת משטרה שם נחקר בחשד שיצר קשר עם נערה בת 13 במטרה מינית ובידיעה כי מדובר בקטינה בת 13 וכי הגיע למקום שקבעו במטרה להפגש עימה ולקיים עימה מגע מיני (הודעת התובע בחקירתו מהווה נספח 1 לתצהיר הנתבע 3).
21. יש לציין כי התובע ויתר על זכותו להיוועץ בעורך דין קודם לחקירה, במהלכה מסר גרסה בה טען כי מדי פעם היה רואה באותו שיחוח קטינות בנות 13-15 שמחפשות גברים ושולח להן הודעה שכללה את הסיבות מדוע לא כדאי שישתתפו בו, וטען כי לדעתו בחלק מן המקרים הצליח לשכנען בעוד שחלק המשיכו המשיכו להשתתף בשיחוח.
22. כשנשאל התובע על חליפת המסרונים עם "טל כהן" שנזכרה לעיל ועל מטרת הפגישה המתוכננת מסר את הדברים הבאים (שם, עמ' 2 שורות 20-34) –
- "אני רציתי להיפגש איתה באתי להיפגש איתה למרות שידעתי שמהו פה מסריח ...
- מטרה הפגישה מבחינתי רשמתי לה נשיקות ומזמוזים ותבואי סקסית.
- אני רציתי לקחת את הילדה אליכם אל המשטרה אני רציתי לקחת אותה למשטרה הטעות שלי שהייתי צריך להתקשר למשטרה ולהודיע עם המפגש של הילדה במקום שאלה : האם אתה מבין בכלל במה אתה חשוד?
- תשובה : כן, אני מבין בחיים לא הייתי עושה את זה, אין לי משיכה לילדות ... אני בסך הכל רציתי למסור אותה למשטרה
- שאלה : לאיזה סיבה הגעת היום לרמת גן?
- תשובה : להפגש איתה עם טל שאני יודע שהיא בת 13 שאני רוצה לפגוש אותה לענין מיני ואז לדווח למשטרה על הילדה הזאת, ילדה בסיכון ..."
23. התובע שוחרר לאחר החקירה ובסופו של דבר, ככל הנראה, נסגר התיק ללא הגשת כתב אישום, ועל פי גרסת התובע (סעיף 11 לתצהירו) נסגר מחוסר ראיות, ויודגש – לא מחוסר אשמה.
24. סמוך לאחר האמור החל הנתבע 1 לפרסם באתרים ובחשבונות הפייסבוק השונים פרסומים על אודות מעצר התובע, חקירתו, פרסם את שמו, מקום מגוריו ומשלח ידו וקישורים לדף הפייסבוק שלו וכן את תמונתו וסרטון המעצר שלו, וייחס לו פדופיליות.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

25. התובע פנה אל הנתבע 1 בבקשה כי יסיר פרסומים אלה אך הלה לא נענה לבקשתו.
26. לפיכך, הגיש התובע תביעה נגד הנתבע 1 בת"א (שלום תל אביב) 52079-05-17 (להלן: "התיק בת"א"), אלא שהנתבע 1 עזב בינתיים את הארץ ועבר להתגורר בארה"ב ולא התגונן.
27. לפיכך ניתן נגד הנתבע 1 פסק דין בהעדר הגנה על פיו חוייב לשלם לתובע סך של 250,000 ₪ והוצאות וכן ניתנו נגדו צו מניעה המורה לו לחדול לפרסם כל פרסום ביחס לתובע וצו עשה המורה לו להסיר כל פרסום כזה שפרסם.
28. התובע טוען כי הנתבע 1 הפר את הצווים האמורים וגם לאחר שניתנו פרסם את תמונתו עם הכיתוב – "ניב אביטל הפדופיל מנתניה" וכן – "ניב אביטל התקליטן DJ מנתניה נתפס על חם ... הורים שימו לב לאיזה מסיבות אתם שולחים את הילדים שלכם ותבדקו שניב לא עובד שם!".
29. עוד נאמר בפרסומים ביחס לתובע כי – "עד היום אוהב להמצא בקרבם של ילדות במסיבות שהוא מארגן עבורם ... מדובר באדם שלא יודע את ההבדל בין מותר לאסור ומוכן לקחת סיכון מחושב".
30. ככל הנראה ניתנו פסקי דין נוספים נגד הנתבע 1 על ידי תובעים נוספים ששמותיהם ופרטיהם פורסמו על ידו באותם אתרים ודפי פייסבוק ובאותו הקשר, והללו עתרו במסגרת תיק הפש"ר לעקל את זכויות הנתבע 1 להפניות DNS אל אתרי המרשתת שהלה מפעיל.
31. יובהר כי מדובר באותן הפניות המקשרות בין שמות האתרים שהפעיל הנתבע 1 שאותם מקלידים הגולשים במנוע החיפוש, שמות שנועדו לחיפוש קל ומהיר, לבין כתובות ה-IP של אותם אתרים, שהן למעשה הזיהוי והכתובת האמיתית של אותם אתרים על גבי השרתים מתוכם הם מתנהלים.
32. בהסכמת המנהלת המיוחדת שמונתה לנתבע 1 נעתר בית המשפט שלפש"ר לבקשה וניתן צו כאמור ביום 1.10.17 וביום 24.10.17 הורחב הצו אף לכלל ספקיות האינטרנט, באופן שמי שניסה לגלוש לאחד מאתרי הנתבע 1 על פי שמותיהם הופנה להודעה בדבר הליכי הפש"ר וצווי העיקול בענין הנתבע 1 ולא יכול היה להכנס אליהם ולראות את תוכנם.
33. דא עקא, לטענת התובע פרסם הנתבע 1 לגולשים העוקבים אחר פרסומיו, באמצעות שרת המופעל מחו"ל, הדרכה כיצד ניתן לעקוף את החסימה הנובעת מעיקול הפניות ה-DNS ובכך למעשה הכשיל במתכוון את קיום הצווים.
34. מאחר שפסק דין זה אינו עוסק בנתבעת 2, אשר ההליך נגדה טרם הסתיים, לא אגע בחלקה בפרשה, בשונה מן הנתבע 1 שנגדו ניתן כבר פסק דין ותיאור חלקו חיוני להבנת העובדות בהן עוסק פסק דין זה.
35. הנתבע 3 הוא כתב המועסק על ידי הנתבעת 4, המפעילה אתר מרשתת בשם "אשדוד אונליין".
36. ביום 13.10.17 פרסם הנתבע 3 באתר הנתבעת 4 כתבה תחת הכותרת "אתר נתפסו על חם עלול להחסם לגלישה בקרוב – מה דעתכם?" בה נאמר כך (נספח 9 לתצהיר התובע) –

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

"כמו שזה נראה בקרוב הגישה באינטרנט לאתר נתפסו על חס, עלולה ככל הנראה להחסם. צו במעמד צד אחד הוצא בבית המשפט המחוזי בתל אביב ובו בקשה מספקיות האינטרנט לחסום את הגישה לאתר "נתפסו על חס". באתר עצמו כבר מצאו ולו זמנית לעקוף את החסימה ופרסמו אותה..."

37. לאחר דברים אלה מובא בכתבה הציטוט המלא והמדויק של ההוראות שפרסם הנתבע 1 לצורך עקיפת החסימה הנובעת מעיקול הפניות ה-DNS.

38. כאן המקום להעיר כי טרם הגשת התובענה הנוכחית לא פנה התובע אל הנתבעים 3-4 בענין פרסום זה וכי עם קבלתה הוסרה הכתבה מאתר הנתבעת 4.

39. הנתבעת 5 היא תושבת העיר נתניה אשר ביום 23.6.17 שיתפה בדף הפייסבוק שלה, תחת הכותרת שהוסיפה – "הורים לילדים בנתניה היזהרו", קישור לאחד מאתרי הנתבע 1 הכולל את תמונת פני התובע ואת הכיתוב (נספח 19 לתצהיר התובע, השגיאות במקור, כמו גם שינויי גודל הגופן) –

"תקליטן הממנוע משוחח עם ילדות בחדרי הצ'ט ובפייסבוק יכול להגיע לכל מקום בארץ, הורים שימו לב שהוא לא מדבר עם הילדה שלכם!
ניב אביטל מנתניה הוא עוד אחד מהבחורים שנכנסים לחדרי צ'ט, מתכתב עם ילדות מבקש להתנשק"

40. התובע פנה אל הנתבעת 5 באותו יום במסרון (נספח 20 לתצהירו) וטען –
"... השיתוף שלך לפוסט של אבי דוביצקי הוא נתינת יד בעבירת לשון הרע ודיבה של עניין שלא קיים. מבקש ממך למחוק את הפוסטים, תודה."

41. לאחר שהנתבעת 5 לא הסירה את השיתוף שיגר אליה התובע ביום 19.7.17 את פסק הדין שניתן נגד הנתבע 1 במסגרת התיק בת"א (שם), ומספר ימים לאחר מכן שיגר אליה הודעה נוספת ביחס לאותו קישור שכותרתה – "הודעה אחרונה למחיקת הפוסט לפני הגשת תלונה, תודה" (נספח 23 לתצהירו).

42. ברם, הפרסום לא הוסר וביום 14.8.17 אף פרסמה הנתבעת 5 בדף הפייסבוק של הנתבע 1 תגובה זו (נספח 24 לתצהיר התובע. הנקודות במקור) – "ניב אביטל מנתניה מבקש שאמחק את הפוסט שלו ... כי עשיתי שיתוף לפוסט שלו ... הוא מאוד מוטרד כנראה."

43. ביום 17.8.17 שיתפה הנתבעת 5 קישור לפרסום נוסף של הנתבע 1 בעניין התובע שכותרתו – "ניב אביטל-תקליטן הפדופיל מנתניה. שימו לב הורים לאן אתם שולחים את הילדות שלכם ולאילו מסיבות, בדקו מראש שניב לא מפעיל את האירוע" ובו אף תמונותיו (נספחים 21-22 לתצהירו, השגיאות שהיו במקור תוקנו על ידי לשם נוחות).

44. התובע טוען כי מדובר בפרסומים שקריים ומכפישים הגורמים לו ולמשפחתו נזקים קשים, לרבות – ביטול הזמנות מצד לקוחות; הוצאתו מקבוצת וואטסאפ המאגדת תקליטנים ישראלים; קשיים ביצירת מערכות יחסים זוגיות, וכי פורסמו תוך הפרה והכשלה במודע ובמתכוון של צווי בית המשפט.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

45. לאור האמור טוען התובע כי לנתבעים 3-4 אחריות כמשתתפים ומשדלים על פי סעיף 12 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], כי ביצעו כלפיו עוולה של הפרת חובה חקוקה וכי הפרסום מהווה לשון הרע ופגיעה בפרטיות כמשמעה בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") מבלי שעומדת להם הגנה מן ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק" או "חוק איסור לשון הרע") ובחוק הגנת הפרטיות.
46. אשר לנתבעת 5, טוען התובע כי לצד אותן עילות העומדות לו נגד הנתבעים 3-4 יש לה אחריות ישירה לפרסום בו לא רק שיתפה פרסומים של הנתבע 1 אלא היא עצמה הזהירה את הציבור מפניו.
47. יש לציין כי בסיכומים מטעמו הפחית התובע את סכומי הפיצוי להם עתר והעמידם על 140,000 ₪ נגד הנתבעים 3-4 כתקרת הפיצוי הקבוע בחוק בגין פרסום לשון הרע בכוונה לפגוע ועל 280,000 ₪ נגד הנתבעת 5 בגין שני פרסומים כאלה, ואף העיר כי עניינו ונסיבותיו מצדיקים הגדלה של סכום הפיצוי מעבר לתקרה הקבועה בחוק.
48. הנתבעים 3-4 טוענים כי כלל לא היו צד לתיק הפש"ר ועל כן צו העיקול על הפניות ה-DNS שניתן בגדרו כלל אינו נוגע להם; כי הצו לא ניתן לבקשת התובע, וממילא גם לא לטובתו; כי לא קבלו אותו ועל כן לא היו אמורים לפעול על פיו ואף לא היו רשאים לעשות כן.
49. עוד טענו הנתבעים 3-4 כי במועד פרסום הכתבה שלהם היה כבר אתר הנתבע 1 "נתפסו על חס" חסום לגלישה ולא ניתן היה לגלוש אליו באמצעות אותן הוראות שפורסמו בכתבה, קל וחומר שהוראות אלה לא מנעו בפועל את עיקול הפניות ה-DNS וחסימת האתר, כך שהפרסום לא הכשיל את צו העיקול.
50. כן טענו הנתבעים 3-4 כי לא ידעו במועד הפרסום מאומה ביחס לתובע, פרסומם לא כלל כל מידע על אודותיו וכאתר העוסק בחדשות המקומיות באשדוד לא היה להם כל עניין בו כתושב נתניה אלא בפדופילים מאזור אשדוד, כאשר אתר הנתבע 1 אליו הפנו מחולק לאזורים גאוגרפיים ורק מי שנכנס לחלק העוסק באזור נתניה יכול היה להתקל בכל הקשור לתובע.
51. נוסף על האמור טענו הנתבעים 3-4 כי עומדת להם הגנת "אמת דברתי" על פי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, מאחר שמדובר בפרסום אמת שהיה בו עניין לציבור, וכן הגנת תום הלב על פי סעיף 15 לחוק מאחר שלא ידעו ולא חייבים היו לדעת על קיום התובע או על הנסיבות מהן משתמעת צן הפרסום ומתייחסת אליו לשון הרע וכי חשו חובה חברתית ומוסרית לפרסם את הפרסום.
52. על האמור הוסיפו הנתבעים 3-4 וטענו כי הם זכאים להקלות המנויות בסעיף 19 לחוק איסור לשון הרע מאחר שהתביעה הוגשה נגדם מבלי שנשלחה אליהם קודם לכן פניה מן התובע – בשונה מיתר הנתבעים בהליך זה – וכי עם קבלת כתב התביעה, הפעם הראשונה בה נודע להם על קיום התובע ונגיעתו לפרסום הסירוהו באופן מיידי מאתר הנתבעת 4 שהיה המקום היחיד בו פורסם, וכי התובע לא הוכיח כל נזק שנגרם לו על ידם.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

53. הנתבעת 5 טענה כי הפרסומים שפרסמה הם פעילות בעלת עניין רב וחשיבות ציבורית ניכרת – מיגור הפדופילים בארץ, וככזו עומדות לה ההגנות הקבועות בחוק, במיוחד מאחר שמדובר בתביעת השתקה שנועדה להסתיר את מעשיו הנלווים של התובע אשר נתפס בקלקלתו.
54. לטענת הנתבעת 5 היא לא פרסמה מאומה שלא פורסם קודם לכן וכי מלחמתו האמיתית של של התובע היא בנתבע 1, ומאחר שאין הוא מצליח בה הוא פועל נגדה בהיותה אזרחית תמימה וקשת יום.
55. הנתבעת 5 טוענת כי עומדות לה הגנת "אמת דברתי" וכן הגנות תום הלב על פי חוק איסור לשון הרע, כי תביעה המופנית נגד אדם העושה שימוש בחופש הביטוי שלו למטרה בעלת חשיבות ציבורית דינה דחיה, וכי לא היתה לה כוונה לפגוע או מניע לא ראוי והיא אף לא פרסמה את שם התובע.
56. הנתבעת 5 טוענת כי גרסת התובע היא מעין טענת הודאה והדחה שכן הודה למעשה בתוכן התכתבויותיו עם הנתבע 1 אך ניסה לטעון כי הדבר נבע ממניעים אלטרואיסטיים, ועליו החובה להוכיח זאת.
57. לאחר שנשמעו הראיות והוגשו הסיכומים באה העת להכריע.

דין והכרעה

58. מאחר שמדובר בפרסומים שונים ובמחלוקות שחלק לא מבוטל מהן שונות אדון בטענות העוסקות בנתבעים 3-4 בנפרד מאלה העוסקות בנתבעת 5.

הנתבעים 3-4

א. עוולת פרסום לשון הרע –

59. אמנם סעיף 3 לחוק איסור לשון הרע קובע כי – "אין נפקא מינה אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות, או אם היא והתייחסותה לאדם הטוען שנפגע בה משתמעות מן הפרסום או מנסיבות חיצוניות, או מקצתן מזה ומקצתן מזה" – אך ברי כי יש להוכיח את עצם העובדה שהפרסום שפרסמו הנתבעים 3-4 מתייחס בדרך כלשהי אל התובע.
60. יתרה מכך, סעיף 2(ב) לחוק קובע כך –

"רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת

הנפגע;

(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע."

61. כפי שהובא לעיל, בפרסום הנתבעים 3-4 לא נזכר באופן ישיר התובע, אלא רק העובדה שאתר הנתבע 1, בו – במחיצה ספציפית – הופיעו הפרסומים על התובע, עומד להחסיס או נחסיס ופורסמו הוראות שנתן הנתבע 1 לגולשי האתר לצורך עקיפת החסימה.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

62. בנסיבות אלה, הדרך היחידה להחשף למידע הנוגע אל התובע מתוך פרסום זה, לאחר חסימת הגלישה לאתר הנתבע 1, היתה רק אם אכן ההוראות לעקיפת החסימה פעלו ואיפשרו את הגלישה באתר הנתבע 1 לאחר חסימתו, ואם אכן ניתן היה להגיע באמצעותן אל החלק העוסק בנתניה ומתוכו לפרסום ביחס לתובע.
63. כאמור לעיל, הנתבעים 3-4 טענו כי במועד פרסום הכתבה היה כבר האתר חסום וכלל לא ניתן היה לגלוש בו, גם לא באמצעות הוראות העקיפה.
64. לפיכך, על מנת שיוכח כי הפרסום שפרסמו הנתבעים 3-4 מהווה פרסום ביחס לתובע כמשמעו בסעיפים 3-2 לחוק, על התובע להוכיח כי במועד פרסום הכתבה ההוראות לעקיפת החסימה פעלו וכי באמצעותן ניתן היה להגיע אל אתר הנתבע 1 ובתוכו אל הפרסומים על אודותיו.
65. ב-ת/1 מובאת חליפת מסרונים בין הנתבעים 1 ו-3, מרביתם קודם לפרסום הכתבה, בהם מנסה הנתבע 3 לקבל מן הנתבע 1 מידע על פרסומיו ועל הצו המורה על חסימת האתרים ומענה לשאלה האם הם חסומים בפועל.
66. במסרון ששלח הנתבע 3 אל הנתבע 1 טרם פרסום הכתבה, ביום 13.10.17 בשעה 16:34, כתב ביחס לאתר שלו כך – "... המעניין (במקור נכתב "העמניין" – א.ב.) הוא שאני נכנס (במקור נכתב "כנס" – א.ב.) דרך הפייסבוק. דרך הלינק (במקור נכתב "הליק" – א.ב.) ששלחת ובו שם האתר כתוב כי חסום", אולם בשעה 16:38 לאחר שהנתבע 1 כותב – "זה לא נסגר" משיב לו הנתבע 3 – "אז מה? נחסם לגלישה" (ההדגשות בכל הציטוטים שלי, אלא אם נאמר אחרת) ועל כך מגיב הנתבע 1 בשעה 16:39 – "שניה", כמבקש למצוא דרך חדשה לעקוף את החסימה.
67. יובהר כי מועד פרסום הכתבה, הנזכר מתחת לכותרתה, הוא יום שישי 13.10.17 בשעה 17:26, היינו – קרוב לשעה לאחר הודעת הנתבע 3 הקובעת כי הגלישה נחסמה.
68. רק למחרת בבוקר, ביום 14.10.17 בשעה 8:51 שולח הנתבע 1 לנתבע 3 במסרון קישור נוסף ולאחריו כותב – "אין צורך מצאתי דרך לבטל את החסימה שלהם", דהיינו – לאחר שהעקיפה הקודמת באמצעות ההוראות שפורסמו בכתבה לא פעלה מצא דרך עקיפה חדשה.
69. מן האמור לעיל עולה, לכאורה, כי קודם לפרסום הכתבה נחסמה הגלישה אל אתר הנתבע 1 גם באמצעות ההוראות שהעביר אל הנתבע 3 ופורסמו בכתבה ובפועל ניתן היה להכנס אליו רק בדרך אחרת שלא הוכח כי פורסמה.
70. אמנם בשלב מוקדם יותר של חילופי המסרונים מציין הנתבע 3 כי נכנס לאתר אך די בעובדה שבשלב מאוחר יותר, אך קודם לפרסום הכתבה, ציין כי האופציה נחסמה.
71. יוזכר כי מדובר במסרונים שהחליפו הנתבעים 1 ו-3 מבלי שעלה בדעתם שהללו יחשפו בעתיד לעיני התובע או בית המשפט ועל כן יש לייחס לאמור בהם אותנטיות.
72. מנגד, עיון בתצהיר התובע מלמד כי למעשה אין בפיו כל גרסה בשאלה אם במועד פרסום הכתבה על ידי הנתבעים 3-4 ניתן היה בפועל לגלוש ולהחשף לפרסומי הנתבע 1 באמצעות ההוראות העקיפה שהופיעו בכתבה.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

73. בסעיף 29 לתצהיר התובע נזכרות לראשונה ההוראות לעקיפת החסימה באמצעות שרת מחו"ל ונטען כי יש בהן משום עידוד להפר את צו בית המשפט המחוזי וסלילת דרך בפני הגולשים לצפייה בפרסומים האסורים, לרבות הללו המייחסים לו פדופיליה וצורך תדפיס של פרסום ההוראות על ידי הנתבעת 2 (נספח 8).

74. בסעיף 30 לתצהירו מציין התובע כי ההוראות פורסמו בכתבה על ידי הנתבעים 3-4 ובמועד הגשת התביעה נחשפו אליהן – כלומר, אל ההוראות – 7,220 גולשים ומובא הנוסח מתוך הפרסום שקדם להבאת ההוראות עצמן.

75. בסעיף 31 לתצהיר נאמר כי הפרסום נעשה ללא קבלת תגובתו או תגובת יתר נושי הנתבע 1 או באי כוחם למרות שפרטי יצירת קשר עימם מופיעים בדפי הנחיתה של האתרים החסומים, ולראיה הובאו תדפיסי הכתבה (נספח 9) ודף הנחיתה (נספח 10).

76. בהמשך (סעיף 32) מציין התובע כי לא יכול היה לעבור על הקריאה הפומבית להפרת הצו שניתן לטובתו ושאמור היה להגן עליו מפני הנתבע 1 בשתיקה ועל כן הגיש תלונה נגד הנתבעים על הכשלת עיקול והפרת הוראה חוקית.

77. נמצא כי גם בעדותו הראשית של התובע אין אפילו טענה כי השימוש באותן הוראות יכול היה לעקוף את החסימה ולאפשר לגולשים להכנס בפועל אל אתר הנתבע 1 ולעין בפרסומים שבו במועד פרסום הכתבה, וכל שנאמר בו הוא האמירה הכללית כי בפרסום ההוראות נסללה הדרך לצפייה בפרסומים אחרים – אמירה הניתנת ליותר מפרשנות אחת.

78. כמעט אין צורך לומר כי התובע לא צרף לראיותיו חוות דעת מומחה המעידה כי במועד פרסום הכתבה אכן איפשרו הוראות העקיפה האמורות לעקוף את החסימה על אתרי הנתבע 1 או עדות של מאן דהוא שעשה בהן שימוש בהצלחה.

79. התובע טרח והגיש כ-130 עמודי נספחים לתצהירו אך ביניהם אין ולו אחד התומך בטענה העובדתית בדבר הצלחת עקיפת החסימה בפועל במועד פרסום הכתבה, למרות שלכאורה מדובר בטענה שנקל להוכיחה, לפחות לכאורה.

80. העד היחיד שהובא מטעם התובע, נוסף על עדותו שלו, היה אביו מר משה אביטל שבעדותו אין מאומה ביחס לנתבעים 3-4 או ליכולת להכנס אל אתרי הנתבע 1 לאחר חסימתם בצו בית המשפט.

81. בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ הנתבעים 3-4 נשאל התובע בנושא זה והשיב כדלקמן (עמ' 49 לפרוטוקול שורות 11-18) –

ש" : לא מצאת לנכון לצרף לתצהירך חוות דעת של מומחה על מנת להוכיח שאכן

באמצעות 4 השלבים היה ניתן לעקוף את הצו ולהיכנס לאותו אתר?

ת : כשאנו עשינו זאת בעצמנו, נכנסנו לאתר.

ש : באיזה מועד עשית זאת בעצמך?

ת : בתאריכי הפרסום פחות או יותר. לא זוכר בדיוק.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

ש: יש לך נתונים על היקף האנשים שנכנסו באמצעות מדריך 4 השלבים לאתר ונחשפו לשמך?

ת: כ"כ הרבה אנשים פנו אלי, לא יודע אם זה דרך האתר או לא אבל יש פה עבירה. הוא מפרסם שלבים איך לעקוף צו בימ"ש."

82. גם בשלב זה לא ידע התובע לומר מתי הצליח – לטענתו – לעשות שימוש בהוראות לעקיפת החסימה ולא ידע לומר מי נכנס באמצעותן לאתר הנתבע 1 או אם היה מישהו כזה.

83. יתרה מכך, מתשובת התובע על השאלה בדבר הוכחת היכולת לעקוף את הצו באמצעות ההוראות שפורסמו בכתבה אשר נוסחה בלשון רבים – "כשאנו עשינו זאת בעצמנו, נכנסנו לאתר" – עולה, לכאורה, כי לא עשה את המעשה בעצמו אלא לפחות עם אדם אחד נוסף, אם לא יותר מכך. ויוער כי גרסה זו לא עלתה בתצהיר העדות הראשית מטעמו.

84. דא עקא, התובע לא העיד את אותו אדם או אותם בני אדם אשר בצוותא חדא עימו, או אף בלעדיו, השתתפו בנסיון המוצלח – לטענתו – להכנס אל אתר הנתבע 1 תוך שימוש בהוראות עקיפת החסימה שפורסמו בכתבה לאחר הצו.

85. כלל ידוע הוא בפסיקה כי (כאן מתוך ע"א 548/78 פלונית נ' פלוני, פ"ד לה(1) 736, 760 (16.12.1980) והובא בעוד פסקי דין רבים מספור) –

"כלל הנקוט [על] ידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל-דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראיה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי-הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה."

86. לאור האמור, לא עלה בידי התובע להוכיח כי מתוך הכתבה שפרסמו הנתבעים 3-4 ניתן היה בפועל להגיע אל פרסומי הנתבע 1 הנוגעים אליו תוך עקיפת הצו השיפוטי ואף לא כי מאן דהוא אכן הגיע אליהם בפועל בדרך זו.

87. יתרה מכך, לאור החזקה הראייתית שהובאה לעיל ונוכח הרמה הראייתית הנדרשת בהליך אזרחי ובשים לב לתוכן המסרוני בזמן אמת בין התובע לנתבע 3 ייתכן אף כי יש לקבוע באופן פוזיטיבי כי הוכח ההפך, היינו – שבאותו מועד לא ניתן היה לעקוף את החסימה באמצעות אותן הוראות.

88. לפיכך וכעולה מן האמור לעיל, לא עלה בידי התובע להוכיח את עצם הפרסום ביחס אליו על ידי הנתבעים 3-4, המהווה אחד מיסודות עוולת לשון הרע, ובנסיבות אלה אינני נדרש עוד לבחון את ההגנות השונות בנוגעות לפרסום לשון הרע אליהן התייחסו הצדדים בטענותיהם.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

ב. עוולת פגיעה בפרטיות –

89. ביחס לעוולה זו שייחס לנתבעים 3-4 התבסס התובע על הגדרת פגיעה בפרטיות שבסעיפים קטנים 4 ו-9 של סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, הקובעים כי בין המעשים המהווים פגיעה בפרטיות מצויים גם אלה –

"(4) פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או

לבזותו ..."

"(9) שימוש בידיעה על עניינו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה

שלשמה נמסרה; ..."

90. דא עקא, סעיף 3 לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פרסום לענין חוק זה משמעו כבסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע, וכפי שכבר קבעתי לעיל – לא הוכח יסוד הפרסום על ידי הנתבעים 3-4 ביחס לאותם פרטים שלטענת התובע פרסומם מהווה גם פגיעה בפרטיותו כמשמעה בסעיף 2(4) האמור.

91. אשר לעוולה על פי סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות – **"שימוש בידיעה על עניינו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר"**, גם כאן טוען התובע (סעיף 52.א. לכתב התביעה) כי השימוש המיוחס לנתבעים הוא בדרך של – **"פרסום"** שמו המלא, עיר מגוריו, מקום עבודתו ומספר תעודת הזהות של התובע, כמו גם המאמץ לפגוע במשלח ידו ...".

92. דא עקא, משלא הוכח יסוד הפרסום מצד הנתבעים 3-4 לא הוכחה גם פגיעה להם בפרטיות התובע במשמעותה זו.

93. לאור האמור לא עלה בידי התובע להוכיח כי הנתבעים 3-4 עוולו כלפיו עוולה של פגיעה בפרטיות.

ג. עוולת הפרת חובה חקוקה –

94. התובע טען כי הנתבעים 3-4 עוולו כלפיו עוולה של הפרת חובה חקוקה על פי סעיף 63 לפקודת הנזיקין בהתייחס להפרת הוראות סעיף 287(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 העוסק בהפרת הוראה חוקית וסעיף 264 לאותו חוק העוסק בהכשלת עיקול.

95. סעיף 63 לפקודת הנזיקין קובע כך –

"(א) מפר חובה חקוקה הוא מי שאינו מקיים חובה המוטלת עליו על פי כל חיקוק

– למעט פקודה זו – והחיקוק, לפי פירושו הנכון, נועד לטובתו או להגנתו של

אדם אחר, וההפרה גרמה לאותו אדם נזק מסוגו או מטבעו של הנזק שאילו

נתכוון החיקוק; אולם אין האדם האחר זכאי בשל ההפרה לתרופה המפורשת

בפקודה זו, אם החיקוק, לפי פירושו הנכון, התכוון להוציא תרופה זו.

(ב) לענין סעיף זה רואים חיקוק כאילו נעשה לטובתו או להגנתו של פלוני, אם לפי

פירושו הנכון הוא נועד לטובתו או להגנתו של אותו פלוני או לטובתם או להגנתם

של בני-אדם בכלל או של בני-אדם מסוג או הגדר שעמם נמנה אותו פלוני."

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

96. להלן הוראות הסעיפים האמורים בחוק העונשין –

"264. המקבל נכס, מסלקו, מעכבו, מסתירו או עושה בו מעשה אחר ביוזמים כי

הנכס עוקל או ניטל על פי הוראת בית משפט, בכוונה להפריע או להכשיל את

ביצוע העיקול או ההוראה, דינו - מאסר שלוש שנים. ..."

"287. ... (ב) המפר הוראה מהוראות צו שניתן מאת בית משפט לשם הגנה על חייו,

גופו או שלומו של אדם אחר מפני המפר, דינו – מאסר ארבע שנים."

97. בהקשר זה הפנה התובע אל ההלכה שנפסקה בע"א 145/80 שלמה ועקנין נ' המועצה המקומית

בית שמש (פ"ד לז(1) 113 (9.11.1982)).

98. בפסק הדין האמור דן בית המשפט העליון, מפי כב' השופט (כתוארו אז) אהרון ברק, ביסודות

עוולת הפרת חובה חקוקה (פסקאות 32-49 לפסק הדין) וקבע כך –

"32. חמישה הם יסודותיה של העוולה בדבר הפרת חובה חקוקה:

א. חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק;

ב. החיקוק נועד לטובתו של הניזוק;

ג. המזיק הפר את החובה המוטלת עליו;

ד. ההפרה גרמה לניזוק נזק;

ה. הנזק אשר נגרם הוא מסוג הנזק אליו נתכוון החיקוק."

99. בע"א 119/86 קני בתים בע"מ נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה נתניה (פ"ד מו(5) 727, 742

(31.12.1992)) הדגיש כב' השופט מיכאל בן יאיר גם את קיומו של יסוד שלילי נוסף בסעיף 63

לפקודת הנזיקין – "שהחיקוק, לפי פירושו הנכון, לא התכוון לשלול (בלשון הפקודה -

להוציא) את הסעד בנזיקין".

100. מעיון ביסודות העוולה שהדגישה הפסיקה אליה הפנה התובע והקבועים בלשון החוק ניתן

לראות כבר עתה, ללא צורך בדיון ארוך בשאלת התקיימות כל אחד מהם, כי לאור קביעותי

דלעיל נהיר כי לפחות היסוד הרביעי – הדורש כי לשם פיצוי בגין עוולה זו יוכיח התובע כי

ההפרה גרמה לו נזק, הוא יסוד הקשר הסיבתי – אינו מתקיים.

101. מאחר שקבעתי לעיל כי לא הוכח שמתוך הכתבה שפרסמו הנתבעים 3-4 ניתן היה בפועל

להגיע אל פרסומי הנתבע 1 הנוגעים אליו תוך עקיפת החסימה ואף לא כי מאן דהוא אכן הגיע

אליהם בדרך זו, ברור כי לא ניתן להוכיח שבעטייה של ההפרה – ככל שהיתה כזו – נגרם לתובע

נזק.

102. יש לזכור כי בגין עוולה זו, להבדיל מחוק איסור לשון הרע או חוק הגנת הפרטיות – ולא

בכדי, לא נקבע פיצוי ללא הוכחת נזק וממילא חלה על התובע החובה להוכיח את הנזק ואת

הקשר הסיבתי בין לבין ההפרה, מה שלא הוכח בעניינינו.

103. די באמור כדי לקבוע כי התובע לא הוכיח את קיום כל יסודות העוולה ועל כן אינו זכאי לפיצוי

מן הנתבעים 3-4 בגין עוולה זו.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

ד. מסקנות ביחס לנתבעים 3-4 –

104. לאור האמור, לא עלה בידי התובע להוכיח כי הנתבעים 3-4 קיימו כלפיו את כל היסודות של איזו מבין העוולות שייחס להם.
105. בנסיבות אלה אין גם צורך לדון בשאלת אחריותם כמשתפים או משדלים, כטענת התובע, כמו גם במרבית המחלוקות ביחס לפרטים עובדתיים נוספים בין הצדדים שטענו לגביהן באריכות.
106. למרות האמור, בשולי הדברים חשוב להעיר הערה עקרונית נוספת.
107. אמנם קבעתי לעיל כי התובע לא הוכיח שהנתבעים 3-4 קיימו כלפיו את כל יסודות העוולות המיוחסות להם וכי אין הוא זכאי לפיצוי מהם בשל כך, אך חשוב להדגיש כי אין בקביעות אלה משום הענקת תעודת הוקרה או תו כשרות לפועלם נושא תובענה זו אלא ההפך הוא הנכון.
108. אבהיר כילמרות התוצאה דלעיל יש להערה זו חשיבות לצורך פסיקת ההוצאות ולשם כך אתייחס בקצרה אל אחת המחלוקות העובדתיות בין הצדדים שלא נדונה.
109. הצדדים חלקו בשאלה האם פרסום ההוראות לעקיפת צו בית המשפט על ידי הנתבעים 3-4 נעשה בידיעה על קיום הצו, וכפועל יוצא מכך האם יש בכך משום הענקת אפשרות ביודעין להפרת צו שיפוטי אם לאו או למצער אם יש בכך משום עידוד ומתן פומבי להפרה כזו, כאשר התובע טען כי הנתבעים 3-4 היו מודעים לקיום הצו במועד הפרסום והם כפרו בכך.
110. הנתבעים בקשו לבסס את גרסתם בנושא זה על העובדה שלא היו צד לתיק הפש"ר והצו לא הומצא לידיהם.
111. עוד התבססו הנתבעים 3-4 על ת1, שהוא חלק מחליפת מסרונים בין הנתבע 1 לנתבע 3 קודם לפרסום הכתבה, שם שואל הנתבע 3 את הנתבע 1 – "מתי זה נכנס לפועל" וכן – "מתי אמורות (במקור נכתב "אומרות" – א.ב.) החברות לחסום גישה" אך לא נענה.
112. הנתבע 3 עמד על טענתו זו גם במענה לשאלה שהפניתי אליו אני בישיבת יום 23.5.19 (עמ' 20 לפרוטוקול שורות 7-8) וגם במהלך חקירתו הנגדית בישיבת ההוכחות מיום 12.9.19 שהתמקדה בנושא זה באריכות (לסירוגין, עמ' 37 שורה 6 – עמ' 41 שורה 18).
113. אינני מקבל את גרסת הנתבע 3 בסוגיית הידיעה על מתן הצו השיפוטי משני נימוקים.
114. ראשית במישור העובדתי. ב-ת1 בין המסרונים מיום 13.10.17 – יום פרסום הכתבה – שהוחלפו מן השעה 16:21 ועד 16:38, קודם לפרסום הכתבה בשעה 17:26 (נספח 9 לתצהיר התובע), ניתן למצוא את המסרונים הבאים (שיוך ההודעות לנתבעים 1 ו-3 לא מצויין במפורש בגוף ת1 אך ניתן להבנה בנקל מתוכן הדברים ומיקומם על גבי המסך ממנו צולמו ואף אינו שנוי במחלוקת, והוסף על ידי לשם הנוחות) –
נתבע 3 שעה 16:21: "היי מי תבע שתורידו את האתר".
נתבע 1 שעה 16:22: "מורה פדופיל..."
נתבע 3 שעה 16:23: "למה הסכימו לבקשתן?"
...
נתבע 3 שעה 16:25: "הם ביקשו מביהמש!! או מהפייסבוק?"

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

...

נתבע 1 שעה 26: 16: "ביקשו צו שמורה לספקיות האינטרנט לחסום גישה"

נתבע 3 שעה 26: 16: "מביהמש וקיבלו?"

נתבע 1 שעה 31: 16: "כן. אגב"

נתבע 3 שעה 31: 16: "מתי זה נכנס (במקור נכתב "כנס" – א.ב.) לפועל? כי אני נכנס

חופשי"

...

נתבע 3 שעה 32: 16: "... אבל מתי אמורות החברות לחסום גישה כי ישאלו אותנו

הגולשים? (במקור נכתב "הגושלים" – א.ב.)"

נתבע 1 שעה 33: 16: "אתה מפרסם את זה?"

נתבע 3 שעה 34: 16: "כן זה לא נראה לי אמיתי שעושים דבר כזה. המעניין (במקור

נכתב "העמניין" – א.ב.) הוא שאני נכנס (במקור נכתב "כנס" –

א.ב.) דרך הפייסבוק. דרך הלינק (במקור נכתב "הליק" – א.ב.)

ששלחת ובו שם האתר כתוב כי חסום"

...

נתבע 1 שעה 38: 16: "זה לא נסגר"

נתבע 3 שעה 38: 16: "אז מה? נחסם לגלישה"

115. גם בגוף הכתבה כתב הנתבע 3 במפורש, בלשון עבר – "צו במעמד צד אחד הוצא בבית המשפט

המחוזי בתל אביב", דהיינו – הנתבע 3 כותב שידוע לו כי הצו כבר ניתן ולא רק התבקש.

116. בכל הכבוד להסבריו הנפתלים של הנתבע 3, מתוך חליפת המסרונים דלעיל ניכר בבירור כי

היה מודע לכך שבית המשפט נעתר לבקשה ונתן את הצו ולמרות התחמקות הנתבע 1 ממענה

לשאלה מתי נכנס הצו לתוקף התחוויר לו בסופו של דבר כי הגלישה באתר הנתבע 1 חסומה

כבר, וזאת – לכל המאוחר – 48 דקות לפני פרסום הכתבה.

117. השאלה אם ספקיות האינטרנט פעלו כבר בהתאם לצו אם לאו, הגם שלטעמי מן האמור לעיל

עולה כי בשעה 16: 38 ידע כבר הנתבע 3 כי התשובה לכך חיובית, משנית לעובדה שהנתבע 3

פרסם ביודעין מנגנון שנועד לאפשר לעקיפת הצו השיפוטי, וגם אם לא היה כבר אפקטיבי ברור

מה היתה מגמתו.

118. לאור האמור אני סבור כי ניתן לקבוע בוודאות שהנתבע 3 פרסם את הכתבה הכוללת הוראות

לעקיפת צו בית המשפט בידיעה כי הוא פועל בניגוד למטרת הצו השיפוטי, וככל הנראה אף

בידיעה כי הצו כבר בתוקף, והכל אף מבלי שטרם לבחון את הצו לגופו או את הנימוקים שהביאו

להוצאתו.

119. יוער כי לצורך עצם השירות לציבור שמעניקים הנתבעים 3-4 במסגרת עבודתם העיתונאית

לשם מימוש זכות הציבור לדעת די היה בציון העובדות המופיעות בגוף הכתבה מבלי לצרף את

ההוראות עצמן.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

120. מהלך זה של פרסום הוראות להפרת הצו בידיעה כי כבר ניתן מתיישב גם עם ביקורתו של הנתבע 3 על מתן הצו, כפי שהועברה במפורש לנתבע 1 – "זה לא נראה לי אמיתי שעושים דבר כזה", ושוב יודגש – מדובר בביקורת שמתח הנתבע 3 לאחר ששמע את הדברים מפי צד אחד בעל אינטרס ללא בירור נוסף, כעולה מחילופי המסרונים בבירור. דומה, איפוא, כי גם מבחינת איכות העבודה העיתונאית קיים כשל בהתנהלות הנתבע 3-4, אך לא בכך ענייננו.

121. יאמר מיד כי אין כל פסול במתיחת ביקורת על החלטה שיפוטית ובהעלאת תוכנה לדיון ציבורי תוך הבעת עמדה חולקת, קל וחומר שלא על ידי התקשורת שתפקידה הוא לשמש במה וזרז לדיון ציבורי בעניינים עקרוניים, אולם מטרה זו ניתן היה להשיג בנקל גם ללא פרסום ההוראות לעקיפת הצו – הפסולות בתכלית, ובמידה שהכוונה היתה אכן לניהול דיון פומבי ענייני ראוי היה להביא לפחות גם את הנימוקים למתן הצו ואת עמדת הצד שכנגד.

122. בהקשר זה אוסיף ואעיר כי גם אם לא ידע הנתבע 3 בוודאות מתי אמור היה הצו להכנס לתוקף, ואינני סבור כך, היה עליו לדאוג לברר זאת טרם פרסום בעייתי כזה – מה שיכול היה לעשות בנקל – ולא לפרסם פרסום המנוגד לצו שיפוטי והמעודד הפרתו כשלכאורה הוא בחוסר ידיעה לגבי תוקפו.

123. מן האמור לעיל נובע גם הנימוק השני שבעטיו אינני מקבל את טענת הנתבעים 3-4 לאי ידיעה על קיומו של הצו, שכן גם אם אכן לא היה הנתבע 3 יודע במועד פרסום הכתבה כי הצו השיפוטי נכנס לתוקף נהיר כי הפרסום שפרסם כלל הוראות שנועדו לאפשר או לעודד סיכול של הצו גם אם אמור היה להכנס לתוקף רק בהמשך.

124. מדובר, איפוא, בהתנהלות פסולה בתכלית של הנתבעים 3-4 תוך עידוד בידועין של הפרת צו שיפוטי – מהלך שבנסיבות מעט שונות יכול היה להוות עבירה פלילית.

125. גם אם אין בהתנהלות זו כדי להביא להענקת הסעד לו עתר התובע מדובר בהתנהלות ראויה לגינוי, וענין זה ילקח בחשבון בשלב פסיקת ההוצאות.

הנתבעת 5

126. כפי שהובא לעיל, ביום 23.6.17 שתפה הנתבעת 5 קישור לפרסום באתר הנתבע 1 ביחס לתובע; לא נעתרה לפניית התובע בדרישה להסרת הפרסום גם לאחר מתן פסק הדין בתיק בת"א; ביום 14.8.17 אף פרסמה בדף הפייסבוק של הנתבע 1 תגובה על פיה – "ניב אביטל מנתניה מבקש שאמחוק את הפוסט שלו ... כי עשיתי שיתוף לפוסט שלו ... הוא מאוד מוטרד כנראה"; וגם ביום 17.8.17 שיתפה קישור לפרסום נוסף של הנתבע 1 בענייננו.

127. כאמור לעיל, התובע טען כי מדובר בפרסומי לשון הרע נגדו ובפגיעה שלא כדין בפרטיותו בשני מקרים, ועתר לחייב את הנתבעת 5 לפצותו בסך 280,000 ₪ בשל אחריותה כמשתפת ומשדלת על פי הוראת סעיף 12 לפקודת הנזיקין.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

128. יש להעיר כי פרסומי הנתבעת 5 קדמו לצו בתיק הפש"ר ועל כן לא טען התובע כלפיה כי ביצעה גם עוולה של הפרת חובה חקוקה.
129. עתה אבחן את פרסומי הנתבעת 5 בפריזמה של שתי העוולות שמייחס התובע לנתבעת 5.

א. פרסום לשון הרע –

130. התובע נשען בטיעונו כלפי הנתבעת 5, בין היתר, על קביעותיו העקרוניות של בית המשפט המחוזי בתל אביב בע"א 35757-10-16 **ניידלי תקשורת בע"מ נ' יואל שאול** (16.1.2019) ביחס לכך שלהבדיל מפעולת החיבוב (=like) ברשת פייסבוק, שאינה מהווה פרסום לעניין חוק איסור לשון הרע, פעולת השיתוף (=share) שביצעה הנתבעת 5 מהווה פרסום, על כל המשתמע מכך, וביחס לכך שבפעולת השיתוף יש פרסום חוזר בכוונה לחשוף את הפרסום המקורי לקהל יעד נוסף שלא נחשף אליו קודם לכן ועל כן אין לראות בפרסום החוזר בנסיבות אלה משום עילה להקל.

131. על פסק דין זה הוגשה בקשת רשות ערעור אותה דחה בית משפט העליון ברע"א 1239/19 **יואל שאול נ' ניידלי תקשורת בע"מ** (8.1.2020) (להלן: "פס"ד ניידלי"), אשר פורסם לאחר הגשת הסיכומים, תוך הקביעה כי (פסקה 47 לחוות דעת כב' השופטת דפנה ברק-ארז) –

"הניתוח עד כה מוביל למסקנה כי יש מקום להכיר בפעולה של שיתוף ברשת החברתית כפרסום במובנו של חוק איסור לשון הרע, כך שניתן יהיה להגיש תביעות גם כנגד משתפים, ולא רק נגד המפרסם המקורי של הדיבה."

(ראו גם פסקאות 2-1 לחוות דעת כב' השופטת יעל וילנר באותו פסק דין)

132. חשוב להעיר כי מיד לאחר הקביעה המצוטטת לעיל מתוך פס"ד ניידלי מביאה כב' השופטת ברק-ארז שורה של – **"הסתייגויות וחששות הכרוכים באופן אינהרנטי בהכרה זו"**, אשר לאחר פירוטם היא קובעת קביעה רבת משמעות אליה אדרש בהמשך (סעיף 52 לחוות דעתה) –

"אני סבורה כי המענה העיקרי לחששות שהוצגו לעיל מצוי במנגנונים "מאזנים" המובנים בתוך חוק איסור לשון הרע, בדמות ההגנות וההקלות הקבועות בו, כמו גם במנגנון חיצוני – הדוקטרינה הכללית של איסור שימוש לרעה בהליכי משפט. גישה זו עולה בקנה אחד גם עם העמדה שהוצעה על-ידי היועץ המשפטי לממשלה, שסבר כאמור כי יש לאמץ פרשנות מרחיבה ביחס לחסינויות, להגנות ולהקלות המנויות בחוק, כך שיצמצמו את חבותם של מי ששיתפו ביטויים ברשתות החברתיות."

133. הנתבעת 5 טענה כי מדובר בפרסומים חוזרים של מה שכבר פורסם וכי הללו נעשו כשירות לציבור במטרה להזהיר הורי קטינים מפני מי שעלול לפגוע בילדיהם – מטרה ציבורית חשובה וראויה – לטענתה – המבוססת אף על עברה האישית, וכי עומדות לה ההגנות של "אמת הפרסום" ושל תום הלב.

134. עוד טענה הנתבעת 5 כי תביעת התובע מתבססת על מעין טענת הודאה והדחה, שעה שהודה בחילופי המסרונים עם הנתבע 1 שהתחזה לקטינה בת 13 על ההקשרים המיניים העולים

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

מתוכם, ולפיכך עליו הנטל להוכיח את טענתו כי – למרות העולה מהם – כוונתו היתה להוציא את אותה "קטינה" ממעגל הסיכון ולא לממש את מה שהציג בפניה.

135. מאחר שעל פי הפסיקה שאוזכרה לעיל מדובר בפרסום ואין ספק כי הדברים הם כאלה העלולים – "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם" או "לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו" או "לפגוע באדם במשרתו, ... בעסקו, במשלח ידו או במקצועו", כלשון חלק מהגדרות לשון הרע על פי סעיפי משנה 1-3 של סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, יש לבחון האם עומדת לנתבעת 5 הגנה מהגנות החוק.

136. הגנות ה"אמת בפרסום" ותום הלב – שהנתבעת 5 טוענת כי שתיהן עומדות לזכותה – שונות שוני מהותי האחת מן השניה, כאשר הראשונה עוסקת בפרסומים בעלי תוכן עובדתי והשניה עוסקת בעיקר בהבעת דעות, וכך נקבע בדנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' יוסף קראוס (פ"ד נב(3) 1, 42 (29.6.1998) פסקה 41) –

"קיימים שני נתיבים מקבילים, עצמאיים, לצורך הזכאות להגנה על-פי חוק איסור לשון הרע ... לפרסומים שאינם פרסומים עובדתיים ניתנה הגנה רחבה. לגבי אלה, די בכך שפרסום נעשה בתום-לב, באחת הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק, כדי שתקום הגנה למפרסם. במסגרת זו, ההגנה על הפרסום אינה טעונה כל ראיה בדבר אמיתותו. לעומת זאת, כאשר מדובר בפרסומים עובדתיים, הגישה היא נוקשה, והדין הוא כי על-מנת שפרסום יהיה מוגן, עליו להיות אמת ונדרש כי יהיה בו עניין ציבורי. במסגרת זו, ראינו עד כמה מכביד הוא הנטל להוכיח את יסודותיה של הגנת האמת בפרסום. מדובר בהגנה צרה ותחומה היטב, אשר מעמידה משוכה גבוהה בפני מי שפרסם לשון רע."

137. ברם, הגם שקיים הבדל עיוני מהותי בין סוגי המסר בפרסומים שונים אלה ובין הדרישות השונות הנדרשות לשם הוכחת כל אחת מן ההגנות אין הדבר אומר כי ההבחנה בין סוגי הפרסום – עובדתי והבעת דעה – תמיד קלה, וכך נקבע בע"א 323/98 אריאל שרון נ' עוזי בנימין (פ"ד נו(3) 245, 263 (18.2.2002) פסקה 16) –

"השאלה, אם קטעי כתבה שונים מהווים תיאור עובדתי או שיש בהם משום הבעת דעתו גרידא של הכותב, איננה פשוטה, והינה סוגיה עובדתית-משפטית מעורבת" (ע"א 259/89 הוצאת מודיעין בע"מ נ' ספירו [5], בעמ' 55). במישור העובדתי, "[על בית המשפט להסיק את מסקנתו על-פי השכל הישר וכללי ההיגיון, לאחר שיעיין בכתבה בשלמותה" (שם). המבחן העיקרי הוא מבחן "הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני הקורא הסביר" או "האדם הרגיל" (ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות ... בעמ' 857). ... ככלל, על-מנת לקבוע את משמעותו של פרסום בעיני האדם הסביר יש להביא בחשבון גם את ההקשר הענייני שבו נאמרו, או נכתבו, הדברים מעוררי המחלוקת ... השימוש במבחן זה יאפשר לעתים להבחין ללא קושי בין קביעת עובדה לבין הבעת דעה, אך לעתים ההבחנה עשויה לעורר ספק ... לעתים ההבחנה (במישור העובדתי) אינה אפשרית כלל בשל קיום אמירות הניתנות לסיווג הן כ"עובדות" והן כ"סברות" בלי שאחד הסיווגים יהיה "נכון" יותר ממשנהו.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

במקרים שבהם ההבחנה איננה ברורה מתחדד הצורך במערכת שיקולים נוספת על זו המופעלת במישור העובדתי. זהו המישור המשפטי. בגדרו ניתן להפעיל שיקולי מדיניות שיאפשרו לסווג אמירה, אם כקביעת עובדה ואם כסברה, מקום שסיווגה העובדתי-לשוני איננו מוביל למסקנה חד-משמעית. ודוק, סיווג הנעזר בכללי מדיניות משפטית אין משמעו שהאמירה באמת משתייכת לאחת משתי הקטגוריות האמורות – לה בלבד ולא לקטגוריה האחרת – אלא רק שמבחניה משפטית יש להתייחס אליה ככזו."

138. מהו, איפוא, סוג הפרסום שבצעה הנתבעת 5 – האם מדובר בפרסום עובדתי שלגביו יש לבחון את קיומה של הגנת "אמת בפרסום" שבסעיף 14 לחוק או שמא מדובר בהבעת דעה שלגביה יש לבחון את קיומה של הגנת תום הלב?

139. כפי שראינו, פרסומי הנתבעת 5 הם שני שיתופי קישורים אל פרסום ביחס לתובע באתרי הנתבע 1, הכוללים את כותרת הפרסום, באחד מהם מיום 23.6.17 (נספח 19 לתצהיר התובע) הכותרת במלואה כוללת את שמו ותמונתו של התובע והכיתוב שהוסיפה הנתבעת 5 – "הורים לילדים בנתניה היזהרו", ובשני מיום 17.8.17 (נספח 21 לתצהירו) רק הקישור הכולל את המילים – "תקליטן מנתניה משוחח על ילדות בחדרי..."

140. כעולה מנספח 22 לתצהיר התובע, הפרסום אליו מובילים שני השיתופים אחד הוא וזהה לפרסום של הנתבע 1 המופיע מספר פעמים בנספח 2 לתצהיר התובע.

141. עיון בפרסום מלמד כי הוא כולל מספר אלמנטים – תמונות של התובע שמתחת לאחת מהן מופיע הכיתוב – "ניב אביטל הפדופיל מנתניה", ציטוטים מתוך חילופי המסרונים בינו לבין הנתבע 1 עת התחזה האחרון לקטינה בת 13, שבתומם הוסיף הנתבע 1 את כתובת מגוריו של התובע וטקסט אשר לשם הנוחות יובא להלן ככתבו וכלשונו (על השגיאות שבגוף הטקסט. הבדלי גודל הגופן בחלקי הטקסט השונים קיימים במקור וכך גם קו ההדגשה) –

"ניב אביטל – תקליטן הפדופיל מנתניה. שימו לבד הורים לאן אתם שולחים את הילדות שלכם ולאילו מסיבות, בדקו מראש שניה לא מפעיל את האירוע

ניב אביטל מנתניה הוא עוד אחד מהבחורים שנכנסים לחדרי צט, מתכתב עם ילדות מבקש להתנשק איתם ואף נוסע דרך ארוכה בצהריי היום על מנת להפגש איתם. ניב עד היום אוהב להמצא בקרבם של ילדות במסיבות שהוא מארגן עבורם.

מכירים את ניב? בדקו את עמוד הפייסבוק שלו

כאשר נעצר סיפר למשטרה שבא להזהיר את הילדה אבל לפי השיחה שניהל נדמה כי היה חפץ לעשות דברים אחרים עם ילדה בת 13. שימו לב לניב יש פרופיל פייסבוק פעיל והוא מסוגל להכל, מדובר באדם שלא יודע את ההדבל בין מותר לאסור ומוכן לקחת סיכון מחושב."

(בהמשך באים הציטוטים מחילופי המסרונים ולבסוף כתובת התובע – א.ב.)

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

142. בחינת הפרסום מלמדת, איפוא, כי אמיתות חלק ממנו כלל אינה שנויה במחלוקת וכוונתי לציטוטי המסרונים, לעובדה שהתובע נעצר ולכך שטען בפני המשטרה כי מטרתו היתה אזהרת הקטינה.

143. למעשה הפרט היחיד בפרסום אליו מתייחס התובע בכתב התביעה כאל לשון הרע הוא הטענה כי הנתבע 1 "הרשיע" אותו בחמורות שבעבירות המין וקבע כי הוא פדופיל (סעיפים 43 ו-46 לכתב התביעה וסעיף 12 לתצהירו).

144. בסיכומים מטעמו הוסיף התובע לפרטי הפרסום המהווים לטענתו לשון הרע את הקביעות כי עד היום הוא אוהב להמצא בקרב ילדות וכי אינו יודע את ההבדל בין מותר לאסור, ולא עלתה מצד הנתבעת 5 טענת הרחבת חזית ביחס לכך.

145. ראשית, יש להזכיר כי בספר חוקי מדינת ישראל לא קיימת עבירת פדופיליה ולפיכך לא יכול היה הנתבע 1 להרשיע את התובע במה שאינו עבירה, מה גם שבשום מקום בפרסום הנתבע 1 לא נאמר כי התובע הורשע או אפילו שהוגש נגדו כתב אישום, על כן לא מדובר בטענה עובדתית של הנתבע 1 המייחסת לתובע עבירה או הרשעה פלילית.

146. אכן, בסיכומים מטעמו תיקן התובע את טענתו וטען כי פדופיליה היא הפרעה פסיכיאטרית אשר היבטים שונים שלה מהווים עבירות פליליות חמורות, וכי – "הגדרת התובע "פדופיל" טומנת בחובה, כאמור, התנהגות מינית בעלת מאפיינים עברייניים ומבחינה פסיכיאטרית – מסווג אותו כמי שאין לו מקום בין הבריות" (סעיף 12 לסיכומים מטעמו).

147. התובע טען כי הנתבע 1 אינו פסיכיאטר ועל כן אינו יכול לקבוע אם הוא פדופיל אם לאו, וכי לא הוכיח שהוא סובל מהפרעת אישיות זו שייחס לו.

148. הנתבע 1 נחקר בענין זה כדלקמן (עמ' 29 שורה 29 – עמ' 30 שורה 3) –
ש: אתה קשור לתחום הרפואה? הוכשרת למשהו שקשור בפסיכיאטריה?
ת: לא.

ש: אם כך, מהם הקריטריונים לפיהם אתה מסווג גברים להגדרה "פדופילים"?
ת: הגדרה אישית שלי – שהיא לא לפי הגדרה של פסיכולוגים – זה אדם שנפגש/גבר או אשה שנפגשים עם ילדים שהם בגיל עד 16. מישוה שמתחת לגיל 16. בארה"ב למשל זה מתחת לגיל 18.

ש: איך אתה קובע מיהו פדופיל ומי לא?
ת: אני לא קובע שום דבר. יש לי דעה. אני לא קובע דבר.
ש: ומהי דעתך?

ת: אנשים שנפגשים עם קטינים למטרה מינית ומנצלים את התמימות שלהם בעניין הזה. הם מנצלים את הבלבול שלהם, התמימות שלהם או שהם בקבוצת סיכון."

149. בהקשר זה ראוי לציין כי בפרסומיו לא ייחס לעצמו הנתבע 1 בשום שלב ידע מקצועי פסיכיאטרי או פסיכולוגי ולא רמז בשום מקום כי מסקנותיו נוגעות לניתוח מאפיינים קליניים באישיותו של התובע.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

150. בחינת הפרסום מלמדת כי האופן בו ביקש לבסס את טענתו כי התובע הוא פדופיל נשען על

תיאור התנהלותו והסקת כוונותיו העולות ממנה, כך –

"ניב אביטל מנתניה הוא עוד אחד מהבחורים שנכנסים לחדרי צט, מתכתב עם ילדות מבקש להתנשק איתם ואף נוסע דרך ארוכה בצהריי היום על מנת להפגש איתם. ניב עד היום אוהב להמצא בקרבם של ילדות במסיבות שהוא מארגן עבורם.

...

כאשר נעצר סיפר למשטרה שבא להזהיר את הילדה אבל לפי השיחה שניהל נדמה כי

היה חפץ לעשות דברים אחרים עם ילדה בת 13."

151. כפי שכבר ציינתי לעיל, החלק הלא מודגש של הציטוט דלעיל נכון עובדתית בעיקרו, התובע

אכן נכנס לשיחוח, התכתב עם מי שהוצגה כילדה בת 13 ובמהלך ההתכתבות הביע רצון לנשק אותה (ומעבר לכך) ואף נסע מנתניה לתל אביב בצהריי היום על מנת להפגש עימה.

152. אין חולק כי התובע עוסק בתקליטנות ובהשמעת מוזיקה באירועים ומסיבות, כעולה גם מן התגיות בפרסום שלו (עמ' 20 לקובץ תצהירו, חלק מנספח 2) והוא אף לא טען כי אינו פועל גם במסיבות של בני נוער צעירים.

153. יתר על כן, הנתבע 1 הביא בפרסומו גם את הסבר התובע ביחס למטרתו באותה חליפת מסרונים בה הציג עצמו הנתבע 1 כקטינה בת 13 וכתב – "כאשר נעצר סיפר למשטרה שבא להזהיר את הילדה".

154. לאחר מכן הביא הנתבע 1 את פרשנותו שלו כמי שאינו מקבל הסבר זה, תוך שהצגתה פותחת במילים – "אבל לפי השיחה שניהל נדמה כי ...", דהיינו – מתוך חליפת המסרונים שחלק ממנה הובא מיד לאחר מכן בפרסום הוא מסיק מסקנה מסתברת, אך לא וודאית – "נדמה" – כי כוונת התובע היתה שונה מהסברו למשטרה, והוא מפרש אותה בפשטות כפי שהיא מוצגת במסרונים כרצון לקיים מגע בעל אופי מיני עם קטינה.

155. הנתבע 1 הביא, איפוא, את העובדות, את פרשנותו על פי התובע ואת הפרשנות שהוא מעניק להן ואת התשתית העובדתית ממנה הסיק את מסקנתו הפרשנית.

156. ביחס לפרסום כזה נקבע זה מכבר בע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל

לישראל בע"מ (פ"ד לא(2) 281, 319 (24.2.1977) בחוות דעת כב' השופטת בן פורת) –

"שאדם הנשען על הבעת דעה בתום לב חייב להביא לידיעת הקורא את התשתית

העובדתית עליה הוא מסתמך"

(לענין זה ראו גם דברי כב' השופט ברנזון שם בעמ' 315 וכן שנהר, עמ' 316)

157. אמנם דרישה זו רוככה בפסיקה (שנהר, עמ' 321) אך בענייננו עומד פרסומו של הנתבע 1 גם בדרישה המחמירה של הבאת התשתית העובדתית עליה הסתמך.

158. אני סבור כי מהלך זה מצביע באופן מובהק על כי אין מדובר בטענה עובדתית מקצועית – פסיכיאטרית כאילו נבדק התובע ונמצאו אצלו הממצאים הקליניים המצביעים על כך שהוא סובל מהפרעת האישיות הקרויה פדופיליה על פי הגדרתה במדריך האבחנות הפסיכיאטרי

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

הרשמי – DSM, אלא בהבעת הדעה המתבססת על פרשנות כוונת התובע כעולה מן הנתונים שהציג בפני קוראי הפרסום.

159. דומני כי יש חשיבות לעובדה שהנתבע 1 הציג בפני הגולשים-הקוראים את המקור העובדתי ממנו הסיק את מסקנותיו, כך שיכולים היו לבחון את סבירות פרשנותו, על פי משמעותה המקובלת של המילה פדופיל בלשון העממית.

160. כבר בע"א 723/74 הנ"ל (עמ' 300), שהובא גם בע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור (22.7.2015) נקבע –

"אין להטיל ספק בכך כי בתביעות בשל לשון הרע השאלה היא מה משמעותן של המילים בעיני האדם הרגיל: אין זה ענין של פרשנות במשמעותה המשפטית. האדם הרגיל ... מסוגל הוא לקרוא והוא קורא בין השורות לאור הידע הכללי שלו ונסיונו בחוויות העולם. מה שהאדם הרגיל מסיק, ללא ידע מיוחד, נקרא, בדרך-כלל המובן הטבעי והרגיל של המילים ... אך תדיר יותר העוקץ אינו כל כך במילים עצמן, אלא בכך מה האדם הרגיל עשוי להסיק מהן, וגם דבר זה רואים כחלק מן המובן הטבעי והרגיל"

161. אינני סבור כי הבנתו של האדם הרגיל את פרסומו של הנתבע 1 היתה שונה מזו שהבאתי לעיל ונראה לי שכל קורא סביר, וודאי מי שבא מתחום הפסיכיאטריה או הפסיכולוגיה אך גם כאלה הנעדרים הכשרה כזו, עת יקרא את הפרסום יבין כי מדובר בהבעת דעה שמסיק הכותב מתוך הנתונים העובדתיים שהציג לפני הקוראים הנחשפים לפרסום ולא בקביעה קלינית.

162. יש לזכור כי בשפת הדיבור העממית, עם כל הצער וההסתייגות שיש להביע מכך, נעשה שימוש לא מועט בייחוס בעיות רפואיות ובמיוחד בעיות נפשיות למי שמבקשים לבקר ואף להכפיש, דוגמת השימוש הנלוו במילים – חולה נפש, מטורף ודומותיהן.

163. מובן כי אין בתיאור מציאות זו כדי לתמוך או אף לתת לגיטימציה לצורת ביטוי נלווה זו או לקבוע כי אין מדובר בלשון הרע, אך יש בה כדי להבהיר כי בזירת השפה העברית החיה, במיוחד זו שאינה מהוקצעת ותקנית – בה מקובל לעיתים להשתמש ברשתות החברתיות (גם זאת לדאבון הלב), נעשה שימוש בביטויים דוגמת זה שהצמיד הנתבע 1 לתובע באופן שנהיר לכל כי אינו קביעה עובדתית אלא התייחסות ערכית והבעת דעה ביחס להתנהלותו.

164. מאחר שאלה הם פני הדברים יש לבחון האם עומדת לנתבעת 5 הגנה מהגנות תום הלב בגין פרסום זה, הנוגעת להבעת דעה ולא לפרסום עובדתי.

165. אולם, טרם בחינת עמידת הנתבעת בתנאי ההגנות הספציפיות של תום הלב וכרקע לדיון בהן חשוב מאוד להביא קביעה עקרונית של בית המשפט העליון אך מן העת האחרונה, לצד קביעתו כי יש לראות בפעולת השיתוף פרסום לענין דיני לשון הרע וכתוצאה נדרשת של קביעה זו, וכך נקבע בפס"ד ניידלי (פסקאות 50-60) –

50. ... הכרה בשיתוף פרסום לענין חוק איסור לשון הרע מרחיבה את תחולת החוק. כאמור, לנוכח ההיקף הפוטנציאלי של שיתופים ברשתות החברתיות, מדובר בהרחבה משמעותית, לפחות באופן תיאורטי. יש בכך כדי להעצים את

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

החשש הקיים ממילא מפני תביעות שעלולות ליצור אפקט מצנן כלפי התבטאויות לגיטימיות, כגון תביעות השתקה. ... קיימת הכרה בכך שמאפיינים מסוימים של תביעה – כגון פערי כוחות בין הצדדים, עילת תביעה חסרת יסוד או גבולית, סכום תביעה מופרך ותקיפת פרסומים שיש בהם עניין ציבורי או שנוגעים לאינטרס ציבורי – עשויים לעורר את החשש כי מדובר בתביעה שהוגשה בעיקרה למטרה לא ראויה של השתקת התבטאויות לגיטימיות, ולא ממניע של רצון לקבל תרופה בגין פגיעה ... כל הרחבה של גבולות דיני הדיבה צריכה להיעשות תוך מודעות ורגישות גם לסוגיה זו.

51. ... לכל פוסט ברשת החברתית יש פוטנציאל שיתוף עצום. ... משתמשים רבים ברשת החברתית אינם מודעים בהכרח להשלכות המשפטיות שעלולות להיות לשיתוף פוסט ועשויים לבצע שיתוף באופן די אגבי, וזאת בשונה מפרסום "מסורתי" שנעשה בכתב, למשל בעיתון או על לוח מודעות. מאפיינים אלה מעוררים חשש מפני הרחבה משמעותית של מעגל הנתבעים הפוטנציאלי והצפת בתי המשפט, בין היתר בתביעות סרק או בתביעות בעלות אופי גבולי ...

52. ... המענה העיקרי לחששות שהוצגו לעיל מצוי במנגנונים "מאזנים" המובנים בתוך חוק איסור לשון הרע, בדמות ההגנות וההקלות הקבועות בו, כמו גם במנגנון חיצוני – הדוקטרינה הכללית של איסור שימוש לרעה בהליכי משפט. ... יש לאמץ פרשנות מרחיבה ביחס לחסינויות, להגנות ולהקלות המנויות בחוק, כך שיצמצמו את חבותם של מי ששיתפו ביטויים ברשתות החברתיות.

53. הקמת מחסום דיוני בפני תובע חסר תום לב ... לבית המשפט נתונים כלים דיוניים שונים ליישומם של האיסור האמור, שאחד מהם הוא הכלי של סילוק תביעה על הסף. כלי זה יכול להיות משמעותי בנסיבות שבהן מדובר בתביעות חסרות תום לב, אולם יש לזכור שככלל, השימוש בסמכות זו צריך להיעשות במשנה זהירות ...

54. ...

56. ... העמדה הכללית שהציג היועץ המשפטי לממשלה, לפיה פרשנות ההגנות הקבועות בחוק צריכה להיעשות בשים לב לחשיבות שבקיום מרחב אינטרנטי פתוח שבו משתמשים יכולים לממש את זכותם לחופש הביטוי, מקובלת גם עליי. הדברים אמורים לשיטתי בעיקרו של דבר בהתייחס להגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק.

57. ...

58. כלל הנסיבות המנויות בסעיף 15 עשויות להיות רלוונטיות למצבים של שיתוף ברשת חברתית, ובפרט הנסיבות השונות שעניינן הבעת דעה בתום לב (ראו: סעיפים קטנים (3)-(7)). יתר על כן, במצבים שבהם הפרסום המקורי נוגע לסוגיה המצויה בשיח הציבורי או שיש לה חשיבות ציבורית, ישנה רלוונטיות רבה להגנה הקבועה בסעיף 15(2) לחוק, הנוגעת לחובה חוקית, מוסרית או

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

חברתית לפרסום. כך, קיומה של חובה מוסרית או חברתית לשתף מידע שכבר פורסם תיבחן בעיניים מקלות – שכן אין עסקינן בלידתה והורותה של לשון הרע, המחייבת בחינה מדוקדקת של הביטוי ואיזונה למול החובה המוסרית והחברתית לפרסמו, אלא בשיתוף של ביטוי בעל חשיבות חברתית המצוי כבר בספירה הציבורית – מתוך כוונה לעורר דיון או להשתתף בדיון הציבורי אודותיו.

...

59. ...

60. ... אכן, כפי שציין היועץ, דרישה קפדנית לקיים בחינה מקיפה לגבי כל תוכן אותו בוחר משתמש לשתף כתנאי לתחולת ההגנה אינה בהכרח מותאמת לאופן הפעולה ברשתות החברתיות, שבהן שיתוף של כתבות עיתונאיות, למשל, נעשה כעניין שבשגרה."

166. עתה לשאלת קיומן של ההגנות עצמן. עיון בסעיף 15 לחוק, העוסק בהגנות תום הלב, מלמד כי על מנת להנות מהגנות אלה על הנתבע להוכיח כי פרסם את הפרסום בתום לב ובאחת הנסיבות הנזכרות בסעיף, ובקשר לפרסום מסוג שיתוף יעשה הדבר מתוך נקודות המוצא והפריזמה שצוטטו לעיל מתוך פס"ד ניידלי.

167. מבין שלל הנסיבות שמונים סעיפי המשנה של סעיף 15 הרלוונטיות לענייננו, שעליהן התבססה הנתבעת 5 בטיעונה, הן אלה –

"(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר; ..."

"(5) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע – ...

(ב) כאדם שענינו משמש נושא לחקירה ... או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות; ..."

168. אעיר כי בסיכומיה ביקשה הנתבעת 5 להסתמך גם על הגנת סעיף 15(1) לחוק העוסק במקרה בו הנתבע – "לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע, או על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע", אולם דומני שכל בר דעת יבין כי מדובר בטענה חסרת שחר שעה שהפרסום מציג את התובע בשמו, את כתובתו ומשלח ידו ואף את תמונותיו, והנתבעת 5 אף התבססה בהגנתה על העובדה שהוא מתגורר בעיר מגוריה ומכאן חשיבות הפרסום ביחס אליה.

169. יתרה מכך, במידה שלא היתה הנתבעת 5 מודעת לקיומו של התובע מה היה האינטרס בפרסום המהווה, כלשונה – "שירות לציבור"?! – אם התובע אינו קיים אין איום פוטנציאלי.

170. ניגש, איפוא, תחילה להגנת סעיף 15(2). לקיומה של הגנה זו מציב המחוקק 4 תנאים – הראשון, קיומה של חובה לפרסם את הפרסום; השני, שהחובה חלה ביחס לכל מי שאליו הופנה הפרסום; השלישי, שהחובה חייבה לפרסם את הפרסום המסוים; הרביעי, שהפרסום נעשה בתום לב (ראו לענין זה – אורי שנהר, דיני לשון הרע, 1997 (להלן: "שנהר"), עמ' 282).

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

171. ציטטתי מפס"ד ניידלי לעיל כי ביחס לפרסום בדרך של שיתוף, כבדין – **"קיומה של חובה מוסרית או חברתית לשותף מידע שכבר פורסם תיבחן בעיניים מקלות"**, ובהקשר זה נשאלת השאלה האם – גם בנסיבות בהן נסגר התיק הפלילי נגד התובע מחוסר ראיות – אין חשיבות מוסרית או חברתית להביא את המידע העולה מתוך ההתכתבות שניהל התובע עם מי שהציגה עצמה כקטינה בת 13 לידיעת ציבור המתגוררים בשכונתו, אשר ילדיהם עלולים למצוא עצמם במחיצתו ללא השגחת הוריהם.
172. יש לזכור כי אמות המידה הנדרשות לשם ביסוס הרשעה או אפילו פוטנציאל להרשעה בפלילים נוקשות, ולא בכדי, אך האם השאלה אם יש חשיבות לפרסום כזה תבחן רק על פי אמות מידה אלה? – חלילה.
173. עולמנו מתנהל על פי אמות מידה שונות בהקשרים שונים, אפילו עולם המשפט מכיר באמות מידה אחרות ביחס להליכים אזרחיים והדברים קל וחומר ביחס לאמת המידה בה על אדם מן השורה לבחון את השאלה האם יש חשיבות ציבורית למידע המובא בפניו במסגרת פרסום ברשת חברתית.
174. די אם נשוב ונצטט מפס"ד ניידלי (שם) אפילו ביחס להגנה המחמירה יותר של אמת הפרסום כי – **"דרישה קפדנית לקיים בחינה מקיפה לגבי כל תוכן אותו בוחר משתמש לשותף כתנאי לתחולת ההגנה אינה בהכרח מותאמת לאופן הפעולה ברשתות החברתיות ..."**.
175. נמצא כי כאשר עסקינן בשיתוף פרסום קיים ברשת חברתית, גם קיומה של החובה לפרסם וגם שאלת מהימנות הפרסום שמבקש פלוני לשותף נבחנות באמות מידה מקלות באופן יחסי.
176. הנתבעת 5 לא הצביעה על מקור כלשהו בדיון לקיומה של חובה חוקית המורה לה להביא את פרסומו של הנתבע 1 לידיעת הציבור ועל כן השאלה הטעונה בחינה היא האם חלה עליה חובה מוסרית או חברתית לעשות זאת.
177. מספר מבחנים הוצעו במרוצת השנים לשאלת קיומה של חובה מסוג זה. המבחן הראשון, שמקורו בפסיקה מאנגליה עוד מהמאה ה-19 אך לא נס לחו ומכונה בפסיקה המבחן "האמפירי", הוא (ע"א 49/90 **מרדכי בנטוב נ' יעקב קוטיק**, פ"ד ה' 593, 620 (10.1.1951) בחוות דעת כב' השופט בקר אשר צוטטה מאז לא מעט בפסיקה) האם – **"לפחות רובו של חוג האנשים בעלי השכל הישר, שהיו נמצאים במצבו של הנתבע, היו חושבים זאת לחובתם במסיבות המקרה ... להעביר את הידיעה"**.
178. מבחן נוסף שהובא באותו פסק דין ומכונה בפסיקה המבחן "הנורמטיבי" מתבצע כאשר בית המשפט בוחן את המקרה על פי השקפת עולמו הערכית כדי לקבוע האם המפרסם פעל בגדרה של חובה מוסרית או חברתית.
- אעיר כי סבור אני שראוי לעשות שימוש במבחן כזה בזהירות, עת נקרא המותב היושב בדיון לבחון דברים שלגביהם מתקיימת התנגשות ערכים – ההגנה על השם הטוב לעומת חופש הביטוי וההגנה על האינטרס הציבורי – על פי השקפת עולמו.
179. על פי מבחן שלישי, שהציע שנהר עצמו (שם), יש להכיר בקיומה של חובה כזו – **"במקרים שבהם האינטרס החברתי בכך שאדם ימסור לזולתו מידע מהסוג שבגיניו הוגשה התביעה הינו חשוב כל כך, עד שיהיה זה מוצדק לפרסם את הדברים למרות לשון הרע שבהם, גם אם יתברר**

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

- בדיעבד שתוכן הפרסום אינו אמת". יוער כי האבחנה בין מבחן זה למבחן הקודם, "הנורמטיבי" טעונה חידוד, אך לא כאן המקום לעסוק בכך.
180. דומני כי לצורך השימוש במבחנים אלה ראוי להציב לנגד עינינו גם את השאלה כיצד הורים סבירים לקטינים, המתגוררים בעיר בה חי ופועל מי שהשתתף בהתכתבות כגון זו בה עסקין ויצא לפגישה כשברכבו אותם פריטים שנמצאו ברכב התובע, היו מגיבים לו ידעו כי פלוני המתגורר בקרבתם מודע לעובדות אלה ואינו טורח להביא אותן לידיעתם.
181. כפי שצויין לעיל, המיוחס לתובע בפרסומו של הנתבע 1 היא נטיה מינית העלולה להוביל אותו להיות גורם סיכון כלפי קטינים או קטינות המצויים בסביבתו, המוסקת מתוך עובדות שאין חולק על אמיתותן.
182. העובדה שהגנה על קטינים מפני פגיעה היא אינטרס ראשון במעלה היא מושכל שאינו צריך ראיה, ודי אם נזכיר את העובדה שהמחוקק (בסעיף 368ד לחוק העונשין) מצא לנכון להטיל **חובת** דיווח על כל אדם שהיה לו – **"יסוד סביר לחשוב כי זה מקרוב נעברה עבירה בקטין או בחסר ישע בידי האחראי עליו"**, שהפרתה עשויה לגרור עונש מאסר.
183. עתה נשאלת השאלה האם ניתן לקבוע כי חלה חובה, אמנם לא חוקית אך למצער חברתית או מוסרית, על אדם הנחשף לפרסום – המגובה בציטוט חליפת מסרונים שאין חולק על אמיתותם – ממנו ניתן להסיק באופן שאינו מופרך כי מאן דהוא המתגורר בסמיכות למקום מגוריו עלול לפגוע בקטינים פגיעות מיניות, להביא מידע זה לידיעת הציבור המתגורר באותה סביבה.
184. ייתכן שהתשובה לכך היתה מסוייגת יותר באשר לפרסום יזום ועצמאי של הנתבעת 5, אולם חשוב לשוב ולהזכיר כי עסקין בשיתוף פרסום קיים הנוגע לסוגיה בעלת חשיבות ציבורית, אשר לגביו קבע בית המשפט העליון כי המבחנים מקלים הרבה יותר וכי אין הכרח לקיים בדיקה מדוקדקת של הפרסום באותה מידה שהדבר מוטל על המפרסם המקורי (פס"ד ניידלי, פסקה 58 המובאת לעיל).
185. ואשוב ואזכיר, אין חולק על כך כי רוב רובו המוחלט של החלק העובדתי בפרסום נכון וכן כי בפרסום הובא אף הסברו של התובע להתנהגותו.
186. בשים לב לאמור לעיל אני סבור כי שימוש מרוכך, כהוראת בית המשפט העליון המובאת לעיל, בכל אחד משלושת המבחנים – האמפירי, הנורמטיבי והמבחן שמציע שנהר – מוביל למסקנה כי מתקיימת בענייננו חובה כזו לפרסם את הדברים.
187. עוד אזכיר, מעבר לנדרש ביחס לסוגיה זו, כי הנתבעת 5 הצביעה בעדותה על המוטיבציה שהיתה לה לשתף פרסום זה, עדות התומכת בכך שעל פי אמות המידה שלה ודאי שהיתה חשיבות לשתף פרסום זה (עמ' 43 שורות 7-9) –
- "... כשבתי היתה בת 9 היא נפגעה על ידי פדופיל שהיה שכן שלנו והייתי מאוד שמחה שמישהו יזהיר אותי שמהו רע קורה. לכן כחובה, כאם, פעלתי מתוך מקום של אם, אזרחית, להזהיר הורים אחרים שלא יעברו את החוויה הזאת..."
188. אולם, לא די בכך שאקבע כי מתקיימות הנסיבות הקבועות בסעיף 15(2) לחוק ולשם עמידה בתנאי הגנת סעיף 15 יש לבחון גם את שאלת קיומו של תום לב בפרסום.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

189. לענין הגנות אלה מצא המחוקק לנכון שלא להותיר את סוגיית תום הלב פתוחה לפרשנות רחבה מאוד, בשונה מדברי חקיקה אחרים, וקבע בסעיף 16 לחוק שתי חזקות – חיובית ושלילית – המסייעות בידי בית המשפט בבואו לבחון האם פורסמו הדברים בתום לב –
 "(א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב.

(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

- (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;
- (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;
- (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15.

190. אפתח תחילה דווקא בחזקה השלילית שבסעיף קטן ב'. כפי שכבר צויין לעיל, המרכיב העובדתי בפרסום, ולמצער רובו המוחלט, נכון עובדתי.

191. אשר למסקנה המוסקת ממנו – בחינת תוכן ההתכתבות מראה כי יש במסרונים התייחסויות לעניינים מיניים כלפי מי שנחזה להיות קטינה, כפי שפורט לעיל.

192. למקרא חילופי המסרונים, הן המלאים והן אותו חלק מתוכם שצוטט בפרסומו של הנתבע 1, ניתן בהחלט להסיק באופן סביר כי מדובר בשיח של בגיר וקטינה במטרה לקיים מפגש אסור בעל אופי מיני.

193. על כן גם המסקנה שהסיקה הנתבעת 5 מתוך חילופי המסרונים, כי מדובר במי שנמשך לקטינות ומבקש למצוא באמצעותן סיפוק מיני, שבשפה העממית הלא מקצועית כונה "פדופיל", אינה בלתי סבירה.

194. לכן ניתן לקבוע כי הנתבעת 5 האמינה באמיתות הדברים (ובאמונתה זו נותרה גם במהלך ניהול ההליך, כפי שציינה שוב ושוב).

195. בהקשר זה יוער כי התובע נתן שני הסברים שונים לחלוטין באשר למטרתו בהתכתבות, לרבות בהתייחסויות המיניות.

196. ההסבר הראשון נמסר למשטרה – תחילה בשטח, כעולה מתוך קטע מדו"ח הפעולה המשטרתי (בנספח 2 לתצהיר הנתבע 3, עמ' 2 שורה 4) שם מצוטט התובע כאומר לשוטרים – "אא זה יחד איתכם אני ידעתי אני באתי לקחת אותה ולהסגיר אותה אליכם".

197. בהמשך חזר התובע על הדברים בחקירתו במשטרה, עת טען (נספח 1 לתצהיר הנתבעים 3-4, עמ' 2 שורות 24-34) –

"אני רציתי לקחת את הילדה אליכם אל המשטרה

אני רציתי לקחת אותה למשטרה ... אני בסך הכל רציתי למסור אותה למשטרה.

שאלה: לאיזו סיבה הגעת היום לרמת גן.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

תשובה: להיפגש איתה עם טל שאני יודע שהיא בת 13 שאני רוצה לפגוש אותה לעניין

מיני ואז לדווח למשטרה על הילדה הזאת, ילדה בסיכון"

198. באשר לתכנים המיניים הסביר התובע לחוקר (שם, עמ' 3 שורות 53-54) –

"בהודעה כתבת שתגיע סקסית זה לא ממש להסגיר ילדה למשטרה?

תשובה: ניסיתי להראות לה שאני אמיתי."

199. כבר במהלך החקירה הבין התובע עצמו את הקושי גדול באמינות הסבר זה שכן לו אלה היו

פני הדברים מדוע זה לא מיהר לעדכן את המשטרה בדבר המפגש הצפוי מיד בתום חילופי

המסרונים או למצער בדרכו למקום, וכפי שהוא עצמו אמר (שם, עמ' 2 שורות 25-26) – "הטעות

שלי שהייתי צריך להתקשר למשטרה ולהודיע על המפגש עם הילדה במקום".

200. במסגרת ההליך שלפני, עתה כשהוא מיוצג ולאחר שהיה מודע לקושי הגלום בהסבר המקורי

שנתן, העלה התובע הסבר שונה לחלוטין, על פיו (סעיפים 3-5 לתצהירו) –

"כבר בנקודה זו (עוד בשלב השיחוח באתר וואלה, לפני המעבר למסרונים ישירים –

א.ב.) הרגשתי שמהו אינו כשורה ... הרגשתי שמדובר במתחזה ... למרות שהטלתי

ספק בכך שמדובר בבת 13 ... אם עד אז (לאחר שהזהיר "אותה" מהסכנות בשיחות

כאלה – א.ב.) קינן בלבי ספק שמא אכן מדובר בנערה בת 13 הרי שמנקודה זו ואילך,

היה לי ברור שמי שמתכתב איתי הוא בגיר".

201. דא עקא, הסבר זה להתנהגות התובע עומד בסתירה מוחלטת להסבר שסיפק ב"זמן אמת",

בעת מעצרו ובחקירה אחריו, שכן – אם מדובר בבגיר/ה אין כל פסול בשיח, אין צורך בהסגרה

ואין מדובר בילדה בסיכון, מה גם שציין במפורש בחקירתו – "שאני יודע שהיא בת 13".

202. נמצא כי אין לקבל כאמין את ההסבר המאוחר של התובע ומדובר בהסבר שנוצר לצורך

ההליך הנוכחי.

203. בכל מקרה, הנתבעת 5 לא הכירה הסבר זה של התובע להתנהגותו קודם לשיתופיה את

הפרסום מאחר שעלה לראשונה רק במסגרת הליך זה.

204. ברור, אם כן, כי לנגד עיני הנתבעת 5 עמד רק הסבר של התובע שההגיון מתקשה לקבלו, ודאי

שלא בסבירות גבוהה, וגם התובע עצמו הבין זאת והצביע על הקושי הגלום בהסברו.

205. לאור האמור ניתן לקבוע כי הנתבעת 5, שקראה חלק מחילופי המסרונים בפרסומו של הנתבע

1, האמינה בתום לב באמיתות מסקנתו של הנתבע 1 – כי מדובר במי שנמשך אל קטינות ומבקש

לקיים עימן קשר מיני, אשר לפחות בשפת הדיבור העממית והלא מקצועית יש המכנים –

פדופיל.

206. ויוזכר שוב, הגנות תום הלב עוסקות באמונת המפרסם ולא בשאלה העובדתית האם מדובר

באמת.

207. אשר לשאלה האם התכוונה הנתבעת 5 לפגוע בתובע על ידי הפרסום במידה גדולה משהיתה

סבירה לשם הגנת הערכים המוגנים בסעיף 15(2) לחוק, ראוי לזכור את דבריו של כב' השופט

(כתוארו אז) אהרון ברק בע"א 788/79 אברהם ריימר נ' עיזבון המנוח ברקו (דב) רייבר, פ"ד

לוי(2) 141, 148 (23.7.1981) פסקה 1 לחוות דעתו) –

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

"בכל אחד ואחד מהמצבים השונים המנויים בסעיף 15 לחוק חייב תום הלב

להתפרש באותו אופן, המגשים את מטרת ההגנה הספציפית"

208. פרסומיה של הנתבעת 5 בוצעו באמצעות שיתוף בדף הפייסבוק שלה את הקישור אל פרסום הנתבע 1 שלראשון מביניהם הוסיפה את הכיתוב – "הורים לילדים בנתניה הזהירו", כאשר לדף זה חשופים אלה המוגדרים כחבריה ברשת פייסבוק, היינו – אנשים קרובים אליה.

209. מאחר שהנתבעת 5 מתגוררת בנתניה הדעת נותנת כי לפחות חלק לא מבוטל מחבריה מתגוררים אף הם בנתניה, וכאמור לעיל – היא אף הוסיפה לאחד הפרסומים פניה מפורשת אל הורים לילדים בנתניה.

210. אך יוזכר, הנתבעת 5 היתה מודעת גם לעובדה שהתובע נסע מחוץ לנתניה לצורך המפגש עם אותה "קטינה" נחזית, כך שברי שהיה לה ענין להזהיר את כל חבריה ולא רק את אלה המתגוררים בנתניה, אלא שסברה כי תושבי נתניה ככל הנראה מצויים בסבירות גבוהה יותר לסיכון מצד התובע בשל קרבתם הפיזית אליו.

211. לאור הקביעה כי הנתבעת 5 האמינה בתום לב בסיכון הנשקף מן התובע לילדים המצויים בסביבתו, כאשר מדובר במי שאמר על עצמו (בחקירתו, נספח 1 לתצהיר הנתבע 3, עמ' 2 שורות 7-6) – "אני עושה אירועים אני די גי ואני עושה בת מצוות חתונות בר מצוות ואני חיי את הילדים", אני סבור כי מן האמור עולה שהנתבעת 5 לא התכוונה לפגוע בתובע על ידי הפרסום במידה גדולה משהיתה סבירה, ולטעמה נדרשת, לשם הגנה על קטינים.

212. ספק אם היתה דרך טובה או ממוקדת יותר לבצע את הפרסום לשם השגת אותה מטרה, הדבר לא הוכח במסגרת הליך זה ואף לא הוצעה דרך כזו, אך וודאי שהדרך בה נקטה הנתבעת 5 אינה מצביעה על כוונה לפגיעה מעבר לסביר לשם המטרה האמורה.

213. התובע טען כי תום ליבה של הנתבעת 5 נשלל בשל העובדה שגם לאחר שהעביר אליה את פסק דינו של בית המשפט בתיק בת"א – "הקובע כי הפרסומים של דוביצקי נגדי הם לשון הרע" (סעיף 35 לסיכומים מטעמו) לא הסירה את הפרסום.

214. יש להדגיש כבר עתה כי אין ספק שהפרסומים נעשו לפני שנחשפה הנתבעת 5 לפסק דין זה ולכן נהיר כי לא היה יכול לשמש יסוד להלך רוחה במועדי הפרסומים, אולם אינני מקבל טענה זו גם כמדד להבנה בדיעבד של עמדתה ותום ליבה.

215. כאמור בכותרתו במפורש – מדובר בפסק דין אשר ניתן בהעדר הגנה, כאשר במצב כזה נחשף בית המשפט שנתן את פסק הדין רק אל טענות התובע בקשר לפרסומים ולא אל טענות ההגנה של הנתבע 1.

216. לכן, מדובר אמנם בהכרעה משפטית מחייבת בין הצדדים לאותו הליך – התובע והנתבע 1, אך האם ניתן לקבוע כי פסק דין שניתן בהעדר הגנה על סמך עמדת צד אחד בלבד ישכנע מתבוננת מן הצד כמו הנתבעת 5, באופן השולל את תום ליבה, כי המסקנות שהסיקו היא והנתבע 1 מהתנהגות התובע שאינה שנויה במחלוקת שגויות? – לטעמי התשובה לכך שלילית.

217. יש לזכור כי אל הנתבעת 5 הועברה רק פסיקתה הכוללת ציוויים אופרטיביים בלבד ולא כל הנמקה או התייחסות לתוכן פרסומי הנתבע 1.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

218. הלך רוחה של הנתבעת 5 בעקבות קבלת פסק דין זה מתבטא גם בתגובתה לפרסום אחר של הנתבע 1, שהעלתה לאחר קבלתו, בה כתבה – "ניב אביטל מנתניה מבקש שאמחוק את הפוסט שלו ... כי עשיתי שיתוף לפוסט שלו ... הוא מאוד מוטרד כנראה" (סימני שלוש הנקודות מצויים במקור).
219. בשים לב להנחיות בית המשפט העליון בפס"ד ניידלי באשר לאופן המקל בו יש לעשות שימוש במבחני ההגנות השונות ביחס לפרסום בדרך של שיתוף, יש להסיק מכל האמור לעיל כי קמה לנתבעת 5 הגנת סעיף 15(2) לחוק.
220. כאן המקום לציין כי מסקנותי אלה מובילות לכך שגם היסודות הנדרשים לשם התקיימות הגנות סעיפים 15(3) ו-15(5)(ב) מתקיימים.
221. באשר ליסוד תום הלב אין צורך לחזור על הדברים שנאמרו לעיל.
222. באשר ליסודות הספציפיים – סעיף 15(3) דורש את התקיימות התנאים הבאים (שנהר, עמ' 295) – (א) ענין אישי וכשר שהגנה עליו מצדיקה את הפרסום (ב) תוכן הפרסום נועד להגן על אותו ענין (ג) הפרסום הופנה לאנשים שזהותם מתחייבת מהוראות הסעיף.
223. הראיתי כבר לעיל כי מתקיימת בענייננו חובה מוסרית, ואותם נתונים עצמם הם גם המצביעים על קיומו של ענין אישי וכשר שהפרסום נועד להגנה עליו, היינו – הגנה על קטינים בסביבת מגוריו של התובע.
224. אין שום ספק כי פרסום המצביע על הסיכון העלול לנבוע מקרבת התובע לקטינים בשל מה שהנתבע 1 פרש, והנתבעת 5 בעקבותיו, כנטייתו המינית נועד למנוע סיכון זה ובכך להגן על אותו ענין.
225. אשר לקהל היעד אליו הופנה הפרסום, כפי שצויין לעיל הפרסום בוצע בדף הפייסבוק של הנתבעת 5 החשוף אל המוגדרים כחבריה ברשת חברתית זו, אשר ההנחה כי היא חלק ניכר מהם מתגוררים – כמוה – בנתניה.
226. הנתבעת 5 אף ציינה במפורש בראש הפרסום הראשון – "הורים לילדים בנתניה היזהרו", היינו – כיוונה את הפרסום באופן ממוקד אל הורים אלה.
227. אמנם לא הוכח לפני כי כל חבריה של הנתבעת 5 ברשת החברתית פייסבוק הם הורים לילדים קטינים בנתניה, אולם יש להניח כי למרביתם המוחלטת קשר קרוב לקטינים להוריהם, ובשים לב למבחנים המרוככים הנוהגים ביחס לשיתוף פרסום קודם אני סבור כי די בכך כדי לקיים את תנאי הגנה זו.
228. סעיף 15(5)(ב) מגן על פרסום שהוא – "הבעת דעה על התנהגות הנפגע ... כאדם שענינו משמש נושא לחקירה ... או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות".
229. ראינו כבר כי העובדות המובאות בפרסום הן ענין שלגביו נחקר התובע בחשד לביצוע עבירה פלילית וכי הטענה בפרסום כי מדובר בפדופיל היא הבעת דעה על אופיו באופן שנתגלה ממעשיו, דהיינו – מן ההתכתבות הכוללת שיח בעל אופי מיני עם מי שסבר שהיא קטינה ומהגעתו לפגישה עימה שבהתכתבות ביניהם נאמר במפורש כי מטרתה מינית וכשבאמתחתו אביזרים היכולים לשמש לכך.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

230. יש להדגיש כי בשונה מהגנת אמת הפרסום שבסעיף 14 לחוק הדורשת ענין ציבורי, אין ביחס להגנת סעיף 15(5)(ב) דרישה כזו (שנחר, עמ' 324), הגם שלאור האמור לעיל סבורני כי מקרה זה היה עומד גם בדרישת ענין ציבורי.
231. מן האמור לעיל נובע כי גם הגנת סעיף זה עומדת לנתבעת 5.

ב. פגיעה בפרטיות –

232. לטענת התובע, אותם פרסומים – לצד היותם פרסומי לשון הרע – מהווים גם פגיעה בפרטיותו בשל העובדה שפורסמו בהם שמו המלא, תמונתו, כתובתו ומשלח ידו שלא למטרה לשמה נמסרו כהוראת סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות.
233. יוער כי התובע ציין בכתב התביעה כי גם מספר תעודות הזהות שלו פורסם על ידם אך לא הפנה לפרסום הכולל פרט זה ולא התייחס לכך בסיכומים.
234. עוד טען התובע כי פרסום תמונתו בצירוף הכיתוב המייחס לו פדופיליה מהווה פרסום בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו וככזה אסור על פי הוראת סעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות.
235. ניתן להתלבט בשאלה האם לשונו של סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, המתייחסת ל – **"שימוש בידיעה על עניינו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה"**, רלוונטית לענייננו, אולם אינני נדרש לדיון מפורט זה.
236. גם אם אניח כי אכן מתקיימים במקרה זה יסודות הפגיעה בפרטיות ביחס לתובע מחיל סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות הגנות דומות לאלו הקבועות בחוק איסור לשון הרע על פגיעה בפרטיות.
237. ההגנה שבסעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע כלולה בסעיף 18(2)(ב) לחוק הגנת הפרטיות, ההגנה שבסעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע כלולה בסעיף 18(2)(ג) ואל ההגנה שבסעיף 15(5) לחוק איסור לשון הרע מפנה חוק הגנת הפרטיות במפורש בסעיף 18(2)(ו).
238. מאחר שקבעתי לעיל כי הגנות אלה על פי חוק איסור לשון הרע חלות בענייננו אינני נדרש לדיון נוסף בשאלת חלותן גם לפי חוק הגנת הפרטיות.

ג. מסקנות ביחס לנתבעת 5 –

239. מצאתי כי חלות על פרסומי הנתבעת 5 שלוש הגנות שונות מהגנות תום הלב שבחוק איסור לשון הרע, הנוגעות גם לפגיעה בפרטיות.
240. די בקיומה של הגנה אחת מאלה כדי להביא לתוצאה של דחיית התביעה נגד הנתבעת 5.
241. בשולי הדברים יוער כי הנתבעת 5 נמנעה שלא כדין מהתייצבות לשני דיונים – ביום 31.3.19 וביום 23.5.19 – בטענה שהיא חולה ואינה יכולה להתייצב, בשני המקרים הוריתי לה להמציא אישורים רפואיים על כך ובשניהם נמנעה מעשות זאת.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

242. מעבר לעצם המחדל יש להזכיר כי בעקבות זאת נדרש התובע להוצאות מיותרות לשם ביצוע מסירות אישיות של בקשות שהגיש למתן פסק דין נגדה בהעדר התייצבות, וברי כי התנהלות תלקח בחשבון לענין פסיקת ההוצאות.

סיכום

243. העולה מכלל האמור לעיל הוא כי התביעה נגד הנתבעים 3, 4 ו-5 נדחת במלואה, ביחס לנתבעים 3-4 מאחר שלא עלה בידי התובע להוכיח לגביהם את יסוד הפרסום ביחס אליו, וביחס לנתבעת 5 מאחר שהוכחו הגנות תום לב ביחס לפרסומיה.

244. בהתייחס לנתבעים 3-4, הערתי בחתימת הפרק העוסק בהם כי למרות דחיית התביעה נגדם יש בפרסומם פגם ניכר, בכך שנתנו פומבי ביודעין לאמצעי לעקיפת צווים שיפוטיים, פגם אשר גם אם אינו מוביל לקבלת התביעה ילקח בחשבון בפסיקת ההוצאות בשים לב לכך מצאתי כי למרות התוצאה ישאו הנתבעים 3-4 בהוצאותיהם.

245. בהתייחס לנתבעת 5, ציינתי בחתימת הפרק העוסק בה מחדלים מצידה במהלך ניהול ההליך באי התייצבות לדיונים אשר ההסברים שבקשה לתת להם נמצאו – במקרה הטוב – לא מוכחים, והדבר גרם לתובע הוצאות שילקחו בחשבון בפסיקת ההוצאות.

246. בשים לב לאמור לעיל ולעובדה שהוצאותיה בפועל של הנתבעת 5 היו מופחתות גם בשל העובדה שלא היתה מיוצגת בהליך, אך גם בשים לב למשך ניהול ההליך ואופן ניהולו על ידי התובע, ישא התובע בהוצאות הנתבעת 5 בסך 5,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 יום.

ניתנה היום, י"ב סיוון תש"פ, 04 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

אלי ברנד, שופט